

พิศवास
(มาส์)ปราศณา

รินรณนา Romance

สำนักพิมพ์
มาส์ดรีม

สำนักพิมพ์
สวัสดี

ลำดับที่ 33

พิศवास (ทาส) ประารถนา

โดย รินรณา

ราคา 250 บาท

ISBN 978-616-00-0928-2

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2556

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บรรณาธิการเล่ม : ประดับเกียรติ ตุมประธาน อรชนก ชาวอุบล

พิสูจน์อักษร : วีรยา กิจสมุทร

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.เอ็น (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธัญภาทร์ ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหพรบิลเลียน กรุ๊ป จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

แบบฟรีวีซีอาร์หนังสือเล่มนี้ได้

www.thaibookrecommend.com

ฟิวฟู้
กรุ:ถนนวนอบสายตา
www.greenread.com

อ่านได้บน

by SCSO Paper

คำนำนักเขียน

‘คุณเคยรู้สึกตกหลุมรักใครหรืออะไรตั้งแต่แรกเห็นไหมคะ?’ ตัวผู้เขียนเองนั้นก่อนจะเริ่มแต่งนิยายเรื่องนี้ ได้อ่านนิยายสารท่องเที่ยวแล้วก็ได้ตกหลุมรักเมืองเซบิยา ประเทศสเปน เพียงแค่ได้เห็นรูปเมืองเองค่ะ จากนั้นพล็อตนิยายก็ค่อยๆ ก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาในหัวจนต้องรีบจดเอาไว้แทบไม่ทัน

แรงบันดาลใจหลักๆ ของผู้เขียนนั้นเกิดจากคนรู้จักที่ประสบปัญหาความรักไม่สมหวัง จมอยู่กับความเศร้าเสียใจ จนแทบไม่เป็นอันทำงานทำการ ผู้เขียนอยากให้เราลุกขึ้นมาใหม่ ยืนหยัดด้วยตัวเองอีกครั้ง แม้ว่าจะขาดคนที่เขารักไปแล้ว แต่เขาก็ยังต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป เพียรพยายามปลอบครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ผลที่ได้คือ เขายังจมอยู่กับอดีตที่ไม่ถึงทางวนกลับมาและได้ทำให้ชีวิตในแต่ละวันผ่านไป ด้วยความทุกข์ทรมาน ผู้เขียนเองก็เคยผ่านจุดนี้มาก่อน เข้าใจอย่างยิ่งว่า เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายนักที่เราจะตัดใจจากสิ่งที่เคยรัก โชคดีที่ผู้เขียนมีคนรอบข้างที่เข้าใจและให้กำลังใจกัน จึงใช้เวลาในการรักษาใจอยู่ไม่นาน ก็กลับมาดำเนินชีวิตได้ตามปกติ

และความเจ็บช้ำนี้เอง ที่ทำให้หลายคนเลือกที่จะลืมความโศกเศร้าด้วยการใช้เหล้าข่มใจ แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาไม่ใช่เคลิ้มเรื่องทุกข์เท่านั้น แต่ยังอาจจะขาดสติจนพลาดพลั้งทำเรื่องผิดพลาดไปเหมือนอย่าง ‘นทานรี’ นางเอกของเรื่องนี้ ที่ยามเมาก็ปราศจากความยังคิดจนไปก่อเรื่องใหญ่โตขึ้นมา และไม่สามารถเรียกคืนสิ่งที่ตนเองสูญเสียไปได้ แม้จะทำเป็นไม่แคร์ แต่เธอก็แอบเสียใจกับสิ่งที่พลาดลงไปเรื่อยมา

ผู้เขียนไม่อยากให้ผู้อ่านเดินตามรอยของ ‘นทานรี’ จึงใช้นิยายเรื่องนี้เป็นสื่อให้ทุกท่านรู้ว่า เมื่อเผชิญกับความเสียใจ อย่าได้ปล่อยให้อารมณ์เศร้ามาทำร้ายเราได้ พร้อมทั้งส่งกำลังใจให้ผู้อ่านที่กำลังเป็นทุกข์เพราะรักด้วย อย่าจมปลักกับอดีต เพราะคนที่ใช่อาจจะกำลังรอคุณอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่งบนโลกใบนี้ก็ได้ ขอเพียงคุณเปิดใจมองและไม่ปล่อยโอกาสให้ผ่านเลยไปค่ะ

www.satapornbooks.com

1

เปลือกตาบางกะพริบอยู่สองสามทีก่อนจะลืมขึ้น เพดานที่มองเห็น
ได้เพราะแสงสว่าง จากภายนอกที่ผ่านผ้าม่านโปร่งเข้ามานั้นทำให้รู้ได้ว่า
ตอนนี้เธออยู่ที่โรงแรมเซบียา พาเลซ ประเทศสเปน...ไม่ใช่เมืองไทย

มือซ้ายคว้าหมับเข้าที่หัวเตียงตามความเคยชิน ก่อนจะหยิบเอา
โทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดเครื่องดูเวลา ตอนนี้เป็นเวลา 23:40 นาที
หญิงสาวรับรู้ได้ว่านี่ยังไม่ข้ามวันใหม่ และเธอมีเวลานอนอีกอย่างน้อยก็
6 ชั่วโมงหรือจะนอนยาวไปจนถึง 9 โมงเช้าก็ไม่ผิดอะไร

‘มันวันหยุดพักผ่อนของเธอเนาะ...’

อะไรบางอย่างสะกิดเข้าที่หัวใจอย่างแรง จนเธอต้องกัดริมฝีปาก
ล่างและหน้ามยุทันทน์

‘มันไม่ใช่แค่วันหยุด แต่มันเป็น...’

คิ้วที่กันมาอย่างดีขมวดเข้าหากันฉับพลัน หญิงสาวทิ้งตัวลงนอน
อย่างแรง เธอพลิกตัวนอนตะแคง ความว่างเปล่าของพื้นที่ข้างๆ ทำให้
หล่อนเปลือยแสดงสีหน้าเจ็บปวดออกมา มือกำแน่น

‘ไม่เสียใจ เรื่องแค่นี้เอง ไม่เสียใจหรอก...’

เรือนร่างบอบบางบนเตียงคิงไซส์หนานุ่มพลิกกลับไปอีกด้าน
สอดส่ายตามองรอบๆ ห้องที่สลัวเลือนราง แต่เพราะไม่มีอะไรน่าสนใจ
หญิงสาวจึงปิดตาลง หวังว่าเมื่อตื่นขึ้นมาจะเป็นเช้าวันใหม่ที่สดใส

ทว่าหัวใจของเธอมีตะกอนบางเรื่องลอยขึ้นมาเสียแล้ว ทำให้ทำอะไรก็ไม่อาจหลับได้เสียทีเดียวก็พลิกนอนคิดว่า เดียวก็เปลี่ยนเป็นนอนหงายจนในที่สุดหญิงสาวถอดใจที่จะนอนต่อ เธอลุกขึ้นนั่งด้วยสีหน้าหงุดหงิดเต็มที่ ก่อนจะลุกออกไปยังห้องน้ำ ในเมื่อเธอนอนไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นเธอก็จะไม่นอน ไปฆ่าเวลาด้วยการตระเวนเที่ยวยามราตรีก็ได้ หญิงสาวตรวจเช็คสัมภาระก่อนจะล็อกม่านไว้ในตู้เซฟของห้องพัก จากนั้นก็หยิบเอามือถือ กระเป๋าตังค์ และพาสปอร์ตมาพกไว้ เธอสอบถามพนักงานโรงแรมถึงที่เที่ยว ก่อนจะเดินคุ่มๆ ออกจากโรงแรม

อากาศยามดึกกำลังเย็นสบาย และแม้จะเที่ยงคืนแล้วก็ตามแต่ผู้คนบนท้องถนนก็ยังเดินผ่านเธอไปอยู่ตลอดเวลา อาจเพราะส่วนใหญ่มาเป็นคู่หรือไม่กี่เป็นกลุ่ม ทำให้ความเปลี่ยวเปลี่ยวเข้ามาเกาะกุมในหัวใจพร้อมกับเงาความเศร้าที่เธอทิ้งมันไว้ในเมืองไทย

ที่จริงแล้วเธอควรมีรอยยิ้มที่เบิกบาน ดวงตาสดใสเจิดจ้าเหมือนผู้หญิงที่เดินควงแขนชายโหล่แฟนหนุ่มที่เพิ่งผ่านหน้าเธอไป ที่จริงแล้ววันนี้ควรเป็นวันอันนิมุนของเธอด้วยซ้ำ...

แต่มันไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคิดไว้เลย

เมื่อหนึ่งอาทิตย์ก่อนหน้านี้ เธอยังเป็นผู้หญิงที่มีความสุขสมกับชื่อ 'นตานรี' อยู่เลย ชื่อที่แปลว่าผู้หญิงที่มีความสุข... มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มหย่นให้ตัวเอง มีความสุขเพราะงานแต่งงานใกล้เข้ามาทุกขณะ

เจตนิพิฐ แฟนของเธอเป็นคนมีฐานะ แม้จะไม่ถึงขั้นมหาเศรษฐี แต่ก็พอมีพอกิน เธอคบกับเขามาได้ร่วมสี่ปี จนมั่นใจว่าแฟนหนุ่มเป็นคนดีและคิดที่จะใช้ชีวิตร่วมกันในสถานะสามีภรรยา

เธอหมั้นกับเขาเมื่อเดือนก่อนด้วยพิธีที่จัดง่ายๆ ในหมู่ญาติสนิทมิตรสหายตามฤกษ์ที่ได้มา ส่วนงานแต่งก็ควรจัดขึ้นเมื่อวานขึ้นในโรงแรมแห่งหนึ่งของกรุงเทพฯ และวันนี้สมควรจะเป็นวันที่เธอกับสามีเดินทางมาถึงสเปนเพื่อมาอันนิมุน...ทุกอย่างควรจะเป็นไปตามนี้

ถ้าหากจะไม่มีผู้หญิงคนหนึ่งมาหาเธอที่บ้านแล้วแนะนำตัวว่าชื่อเกตุญาดา เป็นภรรยาทางพฤตินัยของเจตนิพิฐซึ่งตอนนี้เธอกำลังตั้งครรภ์ได้สามเดือนแล้ว

ตอนนั้นเธอตกตะลึงมึนงงเหมือนโดนหมัดชุกเข้าหน้าเต็มๆ เธอคิดมาตลอดว่าที่สามีเป็นคนดีมาก เหล้าไม่ดื่ม บุหรี่ไม่สูบ การพนันไม่เล่น และที่สำคัญคือตั้งแต่คบกันมาไม่มีปัญหาเรื่องความเจ้าชู้ให้เธอหนักใจแม้สักนิด พอมาวันนี้เธอเลยอึ้งจนพูดอะไรไม่ออก นตานรีคิดว่าตัวเองควรต้องอึ้งหนักแน่นเข้าไว้ สุดท้ายก็เลยให้ผู้หญิงคนนั้นรออยู่ในห้องรับแขก และเธอก็โทร. ให้เจตนิพิฐมาหาเธอที่บ้าน

เขามีปฏิกิริยาทันทีเมื่อเห็นหน้าเกตุญาดา คงคาดไม่ถึงว่าตัวเองจะได้เจอกับเกตุญาดาที่นี่ ด้านนตานรีคิดจะแอบหลบมุมฟังทั้งคู่คุยกันแต่ก็ทำไม่ได้ จึงออกมาพบเจตนิพิฐด้วย หญิงสาวเชื่อว่าเรื่องนี้มีมูลแม้ว่าแฟนของเธอจะปฏิเสธความรับผิดชอบ โมหะจนเหียวกลบเกลื่อนความตกใจ ส่วนเกตุญาดาก็เอาแต่ร้องไห้ร้องไห้ให้เสียจนนตานรีคิดว่าตัวเองเป็นนางร้ายที่เข้ามาพรากผัวพรากเมียพรากลูกเขาออกจากกัน

แต่เธอไม่ใช่นางร้ายและเธอก็ไม่ใช่นางเอกด้วย หญิงสาวเองรู้สึกอยากร้องไห้เหมือนกัน แต่เห็นอีกฝ่ายฟูมฟายเสียขนาดนั้นแล้วเธอก็ไม่รู้จะร้องไห้แข่งทำไม เจตนิพิฐส่งสายตาว้อนวนอกร้องขอมาให้เธอ ในขณะที่เขาตวาดอีกฝ่ายให้เงียบเสียงลง นตานรีคิดว่า...สำหรับเธอแล้ววันนั้นเหมือนเป็นวันโลกแตกเลยทีเดียว

เธอไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะต้องมานั่งเคลียร์ปัญหารักสามเส้าของเราสามคนแบบที่เป็นอยู่

สุดท้ายวันนั้นเธอขอให้เจตนิพิฐกลับไปก่อนโดยให้ไปส่งเกตุญาดาที่กำลังท้องอยู่ด้วย ไม่ว่าผู้หญิงคนนี้จะท้องลูกของเขาตามคำกล่าวอ้างหรือไม่ แต่เธอก็เป็นคนท้อง ขอให้เห็นแก่เด็กบริสุทธิ์...ผู้เป็นแม่ควรเป็นคนที่ได้รับการดูแล หากเจตนิพิฐไม่ทำ เธอก็จะไปส่งผู้หญิงคนนั้นเอง

นตานรีคิดว่าเจตนิพิฐุน่าจะเป็นพ่อของเด็กคนนี้ แต่ต่อให้เขาไม่ใช่พ่อของเด็กในท้องเกตุญาดาวจริง เธอก็ไม่ต้องการเขาในฐานะสามีอีกต่อไป...แค่การที่เขานอกใจเธอไปนอนกับผู้หญิงอื่นเธอก็รับไม่ได้แล้ว

แต่ก่อนที่เธอจะบอกการตัดสินใจนี้ให้เจตนิพิฐุได้รับรู้ ชายหนุ่มก็มาขอร้องให้เธออย่าเลื่อนงานแต่งงานออกไป เขาจะตรวจดีเอ็นเอเด็ก และหากเป็นลูกของเขาจริง เขาจะรับเลี้ยงเอาไว้แต่ไม่ยอมรับผู้หญิงคนนั้น ส่วนเธอจะเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของเขาคนเดียวเท่านั้น

นตานรีมองหน้าผู้ชายที่เธอเคยคิดจะใช้ชีวิตคู่อยู่กับเขาไปจนแก่เฒ่าอย่างพิณิจพิจารณาครู่ใหญ่ แล้วเธอก็พูดกับคู่หมั้นที่กำลังจะกลายเป็นอดีตอย่างช้าๆ และมั่นใจที่สุดว่า 'เลิกกันเถอะ'

เธอเหน้อยใจจนไม่คิดจะอธิบายมากไปกว่านี้อีกแล้ว แต่เจตนิพิฐุไม่ยอม เขาขอให้เธอรอ รอเขาเคลียร์ปัญหานี้ก่อน ซึ่งมันจะจบลงภายในไม่กี่วัน และจะเดินหน้าพิธีแต่งงานตามเดิม เขอ้างว่าโรงแรมก็เสียเงินจองไปแล้ว แยกเหรียญก็แจกการ์ดไปจนหมดแล้ว ทุกอย่างสมควรเดินหน้าต่อไป...

เจตนิพิฐุพยายามยืนยันว่ารักเธอคนเดียว และนี่เป็นปัญหาที่ทั้งคู่ต้องฝ่าฟันไปให้ได้ เป็นบททดสอบชีวิตคู่ หากเธอถอนตัวโดยทิ้งเขาไว้และไปจากตรงนี้ ให้เขาเผชิญหน้ากับปัญหาเพียงลำพัง เท่ากับว่านตานรีไม่ได้รักเขาจริง ทั้งเขาไปในยามที่มีปัญหา...

นตานรีแปลกใจมากในตรรกะความคิดของเจตนิพิฐุที่ออกมาในรูปการณ์นี้...ถ้ารักกันจริงยอมต้องรอได้อย่างนั้นหรือ?

แล้วทำไมเธอต้องรอเขาพิสูจน์ตัวตนด้วย? แค่เขาไปมีอะไรกับใครอื่นในระหว่างที่คบกับเธออยู่ เธอก็ไม่สามารถให้อภัยเขาได้แล้ว แล้วนี่เรื่องมันเลยเถิดไปถึงขั้นมีลูกด้วยกันอีกต่างหาก เธอควรทำใจยกษ์ใจมารยีนเคียงข้างต่อสู้กับเขาอย่างนั้นหรือ? ต่อสู้กับใคร? ภรรยาทางพฤตินัยและลูกที่สืบเชื้อสายของเขาอย่างนั้นหรือ?

ปัญหาของนตานรีคือ เจตนิพิฐไม่เชื่อสัตย์ต่อเธอจริง และนั่นก็นำไปสู่หนทางของการเลิกรักกัน นตานรีรับไม่ได้ตรงจุดนี้ แต่เจตนิพิฐกลับไม่เข้าใจ เขาคิดว่าปัญหาอยู่ที่ผู้หญิงหรือไม่ว่าเด็กในท้อง เขาสามารถเลือกเด็กและตัดแม่ออกไปเพื่อให้ทุกอย่างลงตัว

นตานรีคิดว่าตัวเองโชคดีที่ได้รู้เช่นเห็นชาติเขาก่อนที่จะแต่งงานกันไปแล้วกลายเป็นคนอกใหม่ใส่ขมหนักกว่าเดิมอีก หญิงสาวเพียรชี้แจงให้เจตนิพิฐฟังด้วยน้ำเสียงที่พยายามบั่นให้ฟังดูดี ไม่เคืองโกรธกัน ทั้งที่เธอโกรธจนตัวสั่น อยากจะตบหน้าเขาเป็นร้อยครั้งเพื่อให้เธอหายแค้นด้วยประโยคที่เขาบอกให้เธอรอ

นตานรีถามอย่างท้อใจไม่อยู่ว่า เธอทำผิดอะไร? ตลอดเวลาที่ผ่านม เธอไม่เคยนอกใจเขาเลยสักครั้ง ในสายตาของเธอมองแต่ผู้ชายคนนี้ สนใจแต่ผู้ชายคนนี้ แล้วทำไมเขาต้องนอกใจเธอด้วย เจตนิพิฐอ้างว่าเขาไม่ผิด เพราะเธอไม่ยอมมีเซ็กซ์กับเขา ทำให้บางเวลาเขาต้องไปหาเสหาเลยบ้าง แต่เขาไม่ได้จริงจังกับใครเท่าเธอ...มันก็เหมือนว่าในยามที่เขามีความต้องการ เขาก็แค่จ่ายเงินไปหาโสเภณีก็เท่านั้น

นตานรีก็ตรึมฝึปากกลาง เธอจำได้ว่าตอนที่เขาขอคบ เธอได้บอกเขาไปแล้วว่า เธอจะไม่มีอะไรกับเขา การมีอะไรกันก่อนแต่งงานสำหรับเธอมันเป็นสิ่งผิดประเพณี เธออยากจะแต่งงานด้วยความสบายใจที่สุดและไม่อยากพลาดท้องขึ้นมา ตอนนั้นเขาหัวเราะและบอกว่าเขาไม่มีปัญหาอะไรในเรื่องนี้...เขาสามารถรอเธอได้อยู่แล้ว เขาอยากให้เจ้าสาวของเขาบริสุทธิ์ผุดผ่องที่สุดเหมือนกัน

แต่...แค่นี้ เขาก็นอกใจเธอเสียแล้ว

และหากว่าเธอแต่งงานกับเขาจริง เธอจะต้องพบกับวันโลกแตกแบบนี้อีกกี่สิบครั้งกัน จะมีเมียคนที่ห้าหกเจ็ดหรืออันดับที่เท่าไร เรียงหน้าเข้ามาทางสิทธิ์ที่ควรได้รับ?

สุดท้ายของท้ายที่สุดเธอเป็นคนโทร. ไปยกเลิกงานแต่งงานและ

ทุกอย่าง ยกเว้นตัวเครื่องบินเพื่อมาอันนิมูนที่สเปนนี่ ซึ่งตอนแรกเธอตั้งใจจะยกให้เพื่อน แต่หลังจากที่ไปบอกกล่าวกับบรรดาเพื่อนๆ ถึงการยกเลิกการแต่งงานและการเลิกกับเจตนิพิฐแล้ว เธอก็พบกับสายตาสมเพชเวทนา ปนสงสารเห็นใจ หรือแม้กระทั่งแวตตาเยาะเย้ยสมน้ำหน้าจากเพื่อนร่วมงานมาเป็นระยะๆ จนเธอรู้สึกรำคาญ แม้จะบอกไปแล้วว่าเธอไม่เป็นอะไร ไม่เป็นอะไรเลย แต่ดูเหมือนกับคนรอบตัวจะหาว่าเธอปากแข็ง รันและส่งสายตาดูเห็นใจหนักขึ้นกว่าเดิม

นตานรีคิดอยากจะไปให้ไกลจากคนรอบตัว หญิงสาวก็เลยตรงดิ่งมายังที่นี่...เซบิยา เมืองใหญ่อันดับ 4 ของประเทศสเปน และเป็นเมืองหลวงของแคว้นอันดาลูเซีย

หญิงสาวเดินไปเรื่อยๆ สุดท้ายก็มาหยุดยังผับแอนด์เรสเทอรองต์ร้านหนึ่งริมถนน เพราะได้ยินเสียงเพลงสากลเก่าที่คุ้นเคย ท่วงทำนองที่ฟังจวนชินและชื่อเพลงที่มีความหมายเสียดแทงใจเธอในตอนนั้น

Where is love?...ความรักอยู่ที่ไหน?

'ฮึ...นั่นสิ ความรักมันอยู่ที่ไหนกันนะ?'

นตานรีเดินตรงเข้าไปในผับนั้นทันที บางทีเธออาจจะต้องการแสงสีที่เธอไม่เคยชอบเลย บางทีเธออาจต้องการอยู่ในกลุ่มผู้คนที่พลุกพล่านเพื่อให้ลืมเรื่องราวร้ายๆ ก็เป็นได้

การสั่งแอลกอฮอล์มาดื่มกลับเป็นเรื่องยากกว่าที่คิดไว้เยอะ คนที่นี่ใช้แต่ภาษาสเปนกัน ไม่ค่อยมีใครใช้ภาษาอังกฤษสักเท่าไร นตานรีได้ทางรอดจากการชี้ไปที่เมนูเท่านั้นเองก็พอกล่อมกล่อมสั่งมาได้

ไม่นานบาร์เทนเดอร์หนุ่มก็ขงเหล้ามาให้เธอหนึ่งแก้ว ช่วงเที่ยงคืนกว่าๆ ของที่สเปน เธอรู้สึกว่าคนไม่เยอะเท่าไร เวลาผ่านไปเพลงที่เปิดเริ่มมีจังหวะสนุกสนานเร้าใจมากขึ้นเรื่อยๆ หนุ่มสาวชาวสเปนก็พากันทยอยเข้ามาในผับแห่งนี้มากขึ้นเช่นกัน ในระหว่างที่เธอมองไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จุดหมายนั้น บริเวณทางเข้าก็มีใครคนหนึ่งเดินเข้ามาท่ามกลาง

สาวๆ ที่รายล้อมรอบตัวไม่ต่ำกว่าสี่คน

หนุ่มชาวสเปนผู้มีใบหน้าอันหล่อเหลาและดวงตาสีเขียวเข้มร่ากับสีของต้นไม้ในป่าลึก ผมสีดำหยักศกยาวถึงต้นคอ คิ้วของเขาหนาเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน และริมฝีปากแสนเซ็กซี่ขึ้นนั้นโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มจางๆ ชวนให้อยากเข้าไปสนิทสนมด้วย ชายหนุ่มไว้หนวดและเคราบางๆ ที่ทำให้ดูทรงเสน่ห์ยิ่งขึ้น เขาตัวสูงโปร่งแต่ไม่ได้ผอมบาง ช่างดูดีไปหมด ตั้งแต่หัวจดเท้า มองเผินๆ ก็บ่งบอกได้ว่าเสื้อผ้าเครื่องประดับบนตัวเขา เป็นของแบรนด์เนมทั้งนั้น เขาเป็นผู้ชายที่เหมือนกับหลุดออกมาจากโลกเทพนิยายของผู้หญิงซัดๆ

ทุกคนจ้องมองไปที่เขาและเสียวเสียวคุ้ยลง ปล่อยให้เพลงดังคลอเบาๆ ในระหว่างที่เขาก้าวเข้ามา นั้นราวกับการปรากฏตัวของราชา... โลกถูกหยุดลงเพราะเขาเพียงผู้เดียว

นทานรีคิดว่าตัวเองออกจะเวอร์ไปเสียหน่อย แต่เธอก็รู้สึกจริงๆ ว่าผู้ชายที่ตกเป็นเป้าสายตาของทุกคนในร้านไม่ว่าชายหรือหญิงนั้นมีรัศมีบางอย่างที่เจิดจรัส หากเทียบเป็นสัตว์ในป่าก็คงเป็นราชสีห์ กระมัง... สัตว์ร้ายผู้งามสง่าท่ามกลางฝูงสัตว์อื่นๆ ที่พร้อมจะยอมสยบต่อเขา

มีคนเข้าไปทักชายหนุ่มคนนั้นซึ่งนทานรีฟังไม่ออกว่าเขาพูดอะไรกัน แต่ตอนที่เขาเดินผ่านหน้าเธอไปพร้อมกับคนที่รายล้อม นทานรีได้สบดวงตาสีเขียวเข้มนั้นชั่วครู่หนึ่ง ก่อนที่เธอจะเป็นฝ่ายเบนหนีไปอย่างไม่เข้าใจตัวเองนัก

หัวใจเธอเต้นดังมาราวกับว่าจะหลุดออกมานอกอก หญิงสาวคิดว่าเธอเสียวการควบคุมตัวเองไปชั่วขณะที่สับสนกับนัยน์ตาคมกريبคู่ นั้น เหมือนเขาเป็นสัตว์ร้ายที่จับจ้องมาและเธอคือเหยื่อตัวเล็กที่ไม่อาจต้านทานพลังอำนาจของเขาได้ก็ไม่ปาน

...แต่เธอก็แค่คิดไปเอง ผู้ชายคนนั้นหายเข้าไปในห้องวีไอพี

พร้อมกับกลุ่มคนเสียแล้ว และบรรยากาศในฉบับก็กลับมาเป็นเหมือนปกติ แม้หญิงสาวจะไม่เข้าใจภาษาสเปน แต่เธอมั่นใจได้ว่าคนในฉบับกำลัง ชุบชิบถึงผู้ชายคนนั้นอยู่

แค่ปรากฏตัวก็คล้ายจะหยุดเวลาเอาไว้ แค่ปรากฏตัวก็เป็นที รุมล้อมเอาอกเอาใจ...

และแม้ว่านตานรีจะนึกถึงในตัวชายหนุ่มปริศนาผู้นั้น แต่หญิงสาว ก็นึกหมั่นไส้ด้วย เธอยกแก้วขึ้นกระดกเหล้าลงคอ

...ชายผู้นั้นจะเป็นใครก็ไม่เกี่ยวกับเธออยู่แล้วนี่นา

นตานรีโยกหัวและเคาะเท้ากับพื้นไปตามจังหวะดนตรีมันๆ เธอ เต้นไม่เป็นและก็ไม่คิดจะเข้าไปเบียดเสียดกับสาวๆ หนุ่มๆ ในพื้นที่ น้อยนิดเพื่อโชว์ลีลาเด็ดดวงใดๆ ทั้งสิ้น

“มาเที่ยวคนเดียวหรือครับ” เสียงทักทายภาษาอังกฤษทำให้ หญิงสาวเหลียวมองที่มาของเสียง

ลัตว์ร้ายตัวนั้นนั่นเอง

นตานรีขมวดคิ้วนิดๆ แสบอยากจะขยี้ตาเพื่อมองใหม่แล้วจะ พบว่าเธอตาฟาดไป

“ผู้ชายที่แสนจะโดดเด่นคนนั้นทำไมมานั่งข้างเธอได้?” หญิงสาว มองเขาแล้วกะพริบตาปริบๆ อย่างสนเท่ห์ ไม่ได้ขยับปากพูดคำใด จน ชายหนุ่มต้องย้าถามอีกครั้ง

“มาเที่ยวคนเดียวหรือครับ? สาวน้อย”

นตานรีมองซ้ายมองขวา ก่อนจะขมวดคิ้วยุ่ง ไม่แน่ใจว่าเขาคุย กับใคร...กับเธออย่างนั้นหรือ? หญิงสาวคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้มากถึง มากที่สุดที่ชายหนุ่มหน้าตาดีมากที่สุดคนหนึ่งที่เคยเห็นมาในชีวิต จะมาเอ่ยทักผู้หญิงเอเชียหน้าตาธรรมดาคนหนึ่ง

“ผมพูดกับคุณนั้นแหละ”

“คะ เอ่อ...คำว่าสาวน้อยมันไม่เหมาะกับฉันมานานมากแล้วละคะ

แล้วตอนนี้ฉันก็รอเพื่อนอยู่ค่ะ” นตานรีโกหกไป อย่างน้อยก็ไม่ว่า อีกฝ่ายเข้ามาทักเพราะเหตุใด ไอ้ครั้นจะบอกว่ามาคนเดียวก็ดูจะไม่สวยนัก คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจนี่นา...

“หือ ผมคิดว่าคุณอายุสักยี่สิบต้นๆ เสียอีก”

“นั่นเป็นคำปลอมใจให้หญิงชราอย่างนั้นหรือคะ”

“ถ้าคุณเป็นหญิงชรา ผมก็คงเป็นตาแก่วัยแปดสิบแล้วละครับ ก่อนเพื่อนคุณมา ขอผมนั่งรอเป็นเพื่อนคุณนะครับ” เจ้าตัวสงี่ยมพราย มาให้พลงทนต์ตัวลงนั่งเก้าอี้บาร์ข้างๆ โดยไม่รอคำอนุญาตจากหญิงสาว ลักคำ

“หือ? เอาอย่างนี้เลยหรือ? ฉันยังไม่ได้อนุญาตให้คุณนั่งเลยนะ”
 แม่ใจของเธอจะคิดอย่างนี้ แต่ปากก็ว่า

“เชิญลิคะ” นตานรีรู้สึกทันทีว่าเพียงแค่ชายผู้นี้มาอยู่ข้างเธอก็คล้ายเขาพูดเอาออกซิเจนไปหมด และทำให้เธออึดอัดกับการตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่นๆ โดยเฉพาะสาวๆ ที่ส่งสายตาทิ่มแทงมาให้อย่างไม่ปกปิด

และชายหนุ่มที่มีรอยยิ้มแพรวพราวชนิดที่นตานรีชด์หูชด์ตาก็อหันไปสังเกตรองติ่มกับบาร์เทนเดอร์แล้วก็กลับมาชวนเธอคุยต่อ

“ผมชื่อลอเรนโซครับ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไร มาจากไหนหรือครับ ใช้ประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือเปล่าครับ”

นตานรีคิดว่ามีเพื่อนคุยแก้เบื่อไปก็ดีเหมือนกัน หากไม่ทำอะไรเธอก็คงจะติ่มเหล้าหมดไปเป็นขวดแน่ๆ

“ถามเป็นชุดขนาดนี้แล้ว ไม่ถามอายุ อาชีพ งานอดิเรก พ่อแม่เป็นใครไปด้วยเลยล่ะคะ” เธอตอบประชุดเพราะตอนนี้เธอมีอาการครั่นเนื้อครั่นตัวไปหมด คาดว่ามันมีสาเหตุมาจากคนข้างๆ เธอนี้แหละ

“ถ้าคุณจะบอกหมดเลย ผมก็ยินดีรับฟังครับ” ลอเรนโซขยิบตาให้อย่างคนขี้เล่น ซึ่งหญิงสาวรู้สึกว่าเขาคบหา ผิดจากตอนที่เดินผ่าน

หน้าเธอไปอย่างลึกลับ

“ฉันชื่อตานารี” หญิงสาวหันมามองหน้าคู่สนทนาอีกครั้ง ก่อนจะกลับไปให้ความสนใจกับขวดเหล้าหลากหลายบนชั้นกระจกหลัง เคาน์เตอร์

นั่นทำให้ลอเรนโซ่ไม่พอใจนักที่เธอไม่ให้ความสนใจในตัวเขา เท่าที่ควร แต่เขายังไม่คิดจะกดดันแม่สาวผมยาวไปมากกว่านี้

“นาตาลี?” ลอเรนโซ่จึงใจออกเสียงผิดให้หญิงสาวหันมามองเขา และแก้คำผิดออกมา ซึ่งเป็นอย่างที่คิด นตานารีปรายตามองเขาอย่างไม่สบอารมณ์นิดๆ แล้วก็กล่าวซ้าๆ ซัดๆ อีกครั้ง

“นะ-ตา-นะ-รี”

“นาตานารี อืม...ขอผมเรียกว่า นาตาลีแล้วกันนะครับ”

“เอ่อ...โอเค” หญิงสาวขี้เกียจเถียง ก็แค่คนแปลกหน้าคนหนึ่ง จะนาตาลงนาตาลีหรืออะไรก็ตาม มันก็แค่ชื่อเรียกเท่านั้น จะไปซีเรียสกับมันทำไม

“คุณยังไม่บอกผมเลยว่าคุณมาจากที่ไหน”

“ฉันจะตอบก็ต่อเมื่อคุณเล่าเรื่องตัวเองให้ฉันฟังเหมือนกันค่ะ” หญิงสาวแค่ต้องการการแลกเปลี่ยนอย่างเท่าเทียมกัน แม้จะเป็นแค่การถามไถ่ก็ตาม

“โอเค ผมชื่อลอเรนโซ่ คนสเปนเต็มตัว เกิดที่มาดริด โตและเรียนที่มาดริดและมาปิดเทอมที่เซบิยาเป็นประจำ แล้วก็ไปทำงานที่มาดริด...เป็นส่วนใหญ่ ตอนนี้อกลับมาเที่ยวที่เซบิยา อายุ 33 ปี ยังโสดครับ” หนุ่มโสดอมยิ้มยามแนะนำตัวอย่างย่อ แต่ตานารีกลับรู้สึกหม่นไส้ตึงตึงๆ

“อ้าว เล่นกับคุณด้วยก็ได้ ฉันชื่อตานารี เป็นคนไทย เกิดและโตที่กรุงเทพฯ ทำงานก็ที่กรุงเทพฯ นี่แหละ ตอนนี้อมาเที่ยว อายุ 29 ปี ค่ะ”

“โอ๊ะ คนไทยอย่างที่ผมคิดจริงๆ ด้วย แล้วไม่โสดแล้วหรือครับ”

นตานรีเสียงคำถามหลังไปโดยให้ความสนใจกับประโยคหน้าแทน

“อะไรคือ...อย่างที่คุณคิดคะ?”

“ผมสนใจประเทศไทยอยู่นิดหน่อยนะครับ เคยไปเที่ยวมาด้วยนะที่กรุงเทพฯ ภูเก็ต แล้วก็เชียงใหม่ อีกอย่างเกสต์เฮาส์ของแม่ผมก็เคยมีแขกคนไทยมาพักอยู่เหมือนกัน”

“หือ บ้านคุณเป็นเกสต์เฮาส์อย่างนั้นหรือคะ?” หญิงสาวสนใจขึ้นมาทันที ที่เธอมาที่นี่ไม่ใช่แค่มาเที่ยวเฉยๆ แต่มีเรื่องที่ต้องทำอยู่หนึ่งอย่าง...

“ครับ สนใจมาพักไหม ตอนนี้จะมิงงานเทศกาล แต่ผมหาห้องว่างให้ได้นะ” สัตว์ดุร้ายดูเหมือนจะกลายเป็นแมวหนุ่มตัวโตที่กระตือรือร้นจะชวนสาวน่ารักมาเล่นกันไม่มีผิด

“ไม่ละคะ ฉันมีที่พักแล้ว ชอบคุณมากนะคะ”

“แล้วไปเที่ยวที่ไหนมาบ้างหรือยังครับ ผมเป็นไกด์ให้เอาไหม?”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันไม่อยากได้ไกด์...เออ ฉันไม่มีเงินจ้างนะค่ะ”

“พุงนี้ผมว่าง เลี้ยงข้าวผมมือเดียวก็พอแล้วสำหรับค่าไกด์...ไม่สิ วันนี้ต่างหากล่ะ” เจ้าตัวดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือแล้วหัวเราะเบาๆ นตานรีเลยเพิ่งสังเกตว่านาฬิกาเขามีราคาแพงโขอยู่

หญิงสาวสายหน้าไปมาจนทางม้าที่ผูกไว้แกว่งตาม พลังยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มอีกอีกหนึ่ง ในใจนี่ก็อยู่ว่า เธอควรจะได้หรือยังนะ? ในใจอีกด้านกลับแย้งว่า ในเวลาแบบนี้ ที่แบบนี้ เธอควรหาเพื่อนใหม่เสียดีกว่ากลับไปนอนไม่หลับหรือเปล่า?

“ฉันคิดว่าคุณอยากกว่านี้เสียอีก”

“ใครๆ ก็คิดอย่างนั้นเวลาเห็นผมเฉย แต่จริงๆ ผมเป็นมิตรมากเลยนะ ใจดี สपोर्टมากด้วย” เจ้าตัวอ้อวดสรรพคุณด้วยนัยน์ตาวิบวาคคล้ายกับนายพรานหนุ่มที่กำลังวางกับดักอยู่

‘เสียใจด้วยนะที่ฉันไม่ใช่ผู้หญิงที่สนใจกับความสปอร์ตของคุณ’

“สปอร์ต? มีรถใหม่คะ ถ้าคุณมีรถฉันอาจพิจารณาเป็นพิเศษนะ” นตานรีพูดล้อเล่นกลับไปบ้าง ในเมื่อที่นี้เป็นแหล่งท่องเที่ยวก็ไม่จำเป็นต้องซีเรียสไปเสียทุกอย่าง พรุ่งนี้...ไม่สิ วันนั้นตอนสายๆ เธอก็คงลืมหมดแล้วว่าพูดอะไรไปบ้าง

“มีรถจักรยานหนึ่งคัน สนใจไหมครับ” คำตอบของเขาทำให้หญิงสาวต้องหันมามองอย่างเต็มตัวด้วยความนึกไม่ถึง แล้วหัวเราะออกมา

“ที่ พูดมาได้ว่ารถจักรยาน...ถ้าคุณมีจักรยานจริง ฉันจะยอมซื้อน้ายคุณกลับโรงแรมคืนนี้เลยเอ้า”

“อ๊ะ พูดแล้วนะครับ อย่าลืมหันที่พูดล่ะ”

“สัญญาคะ” นตานรีที่มีใบหน้าขึ้นสีระเรื่อเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ยกนิ้วก้อยขึ้นทำท่าสัญญา ลอเรนโซ่ไม่รอช้ายกนิ้วขึ้นมาเกี่ยวกับด้วยความที่เทคนิคแพรวพราว เขาฉวยโอกาสนี้ก็มลงจุมพิตที่นิ้วก้อยของหญิงสาวเบาๆ ส่งผ่านความร้อนของริมฝีปากให้แผ่ซ่านไปทั่วเรือนร่างบอบบางนั้น นตานรีหนึ่งซึ่ง หัวใจของเธอกลับไม่นิ่งด้วย มันเต้นตึกตักจนหญิงสาวนึกดำใจที่หวนไหวไปกับสัมผัสเล็กๆ น้อยๆ นี้

“ผมประทับใจตราสัญญาแล้วนะครับ ปรีนเซซา” ลมหายใจอุ่นๆ ที่ราตรดออยู่บนปลายนิ้วทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนถูกน้ำร้อนลวกก็มีปานเธออยากชักมือออก แต่...เดี๋ยวฝ่ายตรงข้ามจะรู้ว่าเธอกลัว

“คะ ขอตัวไปห้องน้ำก่อนนะคะ” นตานรีฝืนยิ้มพลางถือโอกาสชักมือออกมาอย่างแนบเนียน ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปยังห้องน้ำ หญิงสาวมองตัวเองในกระจกด้วยความประหลาดใจและเตือนตัวเองว่า เธอ

ไม่สมควรเล่นกับไฟ ผู้ชายคนนั้นอันตราย และเธอควรกลับโรงแรมได้แล้ว...ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์เตือนว่ามีข้อความเข้า

‘หือ อะไร? อีเมล? ตอนนี้นี้นะ’

เธอจะลบทิ้งเพราะคิดว่าเป็นอีเมลขยะ แต่หัวข้อคือเป็นชื่ออดีตคู่นั้น เธอเลยอดคลิกเข้าไปดูไม่ได้ และสิ่งที่เห็นมีฤทธิ์ทำให้เธอมีแรงได้ดียิ่งกว่าเหล่าที่ตี้มลงไปเสียอีก แกรมยังให้รสขมขึ้นท่วมทันไปทั้งใจในเวลาเพียงแค่ชั่วพริบตา

รูปชายหญิงคู่นั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างเร้าร้อนบนเตียงจำนวน 10 รูป แม้ว่ารูปจะไม่เผยท่าร่วมรักที่โจ่งครึม แต่บ่งบอกชัดว่ามันมาจากการทำกิจกรรมอะไร ซึ่งฝ่ายชายคือเจตนิพิฐ ฝ่ายหญิงก็คือเกตุญาดา...

แต่สิ่งที่ทำให้หันตานรีจุกที่สุดไม่ใช่รูปการมีอะไรกันของทั้งคู่ แต่เป็นวันที่ปรากฏบนรูป...ห้ารูปแรกคือเดือนที่แล้วก่อนวันหนึ่งวันหนึ่งวัน ส่วนห้ารูปหลังคือฤกษ์วันแต่งงานนั่นเอง

หญิงสาวเหยียดยิ้ม น้ำตาเอ่อล่อขึ้นมาเล็กน้อยก่อนที่เธอจะปาดมันทิ้ง

ที่เขาบอกกับเธอว่าให้คืนดีกัน...เช้าวันแต่งงานนั้นยังส่งอีเมลมายาวเหยียดเพื่อขอให้เธอยกโทษให้แล้วมาเริ่มต้นกันใหม่ เฮอะ ดูเขาทำกับเธอสิ...คนทรยศ! ทุเรศ!

นตานรีกล้ากลิ่นความเจ็บปวดที่เอ่อท้นล้นออกมานอกหัวใจจนเธอรู้สึกลับใจไปหมด

‘พอกันที! ในเมื่อเขาไม่ได้มีความสำนึกผิดอะไรเลย เธอจะมัวมานั่งเสียใจทำไม? เขามีคนข้างกายได้ เธอก็มีได้และต้องมีดีกว่าเขาด้วย เธอไม่ใช่ผู้หญิงสิ้นไร้ไม้ตอกเสียหน่อย...แล้วสักวันหนึ่งคุณจะต้องเสียดายฉัน!’

วันนี้เธอจะตีให้เขาไปข้างหนึ่งแล้วพอตื่นขึ้นมา เธอจะกลายเป็น

คนใหม่ที่สลัดความเจ็บปวดทุกอย่างทิ้งไป

หญิงสาวส่งกระจกตรวจดูความเรียบร้อยอีกครั้ง แล้วเดินกลับมาที่บาร์พร้อมด้วยสีหน้าที่ออกจะกระด้างไปเสียหน่อย แต่ก็มีรอยยิ้มพิมพ์ใจประดับอยู่ เธอยืนอยู่ข้างเก้าอี้ตัวเก่าแล้วถามลอเรนโซที่นั่งหันข้างมาทางเธอว่า

“ลอเรนโซ วันนี้คุณว่างใช่ไหมคะ?”

“โง่ เปลี่ยนใจจะให้ผมเป็นโกสต์แล้วหรือ? นาดาลี”

“เปล่าสักหน่อย ฉันหาเพื่อนดื่มเหล้าต่างหาก...มาดื่มเป็นเพื่อนฉันจนถึงเช้าเถอะค่ะ” เธอขยับมายืนอิงที่บาร์ แล้วหยิบแก้วเหล้าขึ้นดื่มดวงตาคมจับจ้องมองอากัปกิริยาที่แปลกไปของเธออย่างใคร่ครวญ

“ลองเรื่องในโอกาสอะไรหรือครับ”

“ลองให้แกตัวฉันเองในตอนเช้าค่ะ” มุมปากเรียวยกยิ้มขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ แขนเรียวยื่นออกไปหาใบหน้าที่ของชายหนุ่มปลายนิ้วไ้ล้กรอบคางไปมา ก่อนที่นตานริจะตัดสติใจทำเรื่องที่ตัวเธอเมื่อชั่วโมงที่แล้วจะไม่มีวันทำเด็ดขาด

เธอก้มลงจูบเขาเบาๆ ไมลิ เรียกว่าใช้เรียวยากสัมผัสที่มุมปากของเขาจะเหมาะกว่า เธอแตะลงนิดๆ เฝยอริมฝีปากของตัวเองหน่อยๆ และเลื่อนหน้าคล้ายอยากจะสัมผัสที่ริมฝีปากน่าจูบของเขา แต่ไม่ไปต่อมากกว่านั้น เธอผละออกโดยทิ้งกรุ่นไอเสนาหาจางๆ ไว้ที่ร่างของลอเรนโซเพียงแค่นี้หญิงสาวก็ใจเต้นรัว อุณหภูมิในร่างกายพุ่งขึ้นสูงกว่าปกติ แก้มซบสีเลือดขึ้นมากันควันกับพฤติกรรมไวไฟของตนเอง

“จูบไม่ได้มีไว้สำหรับระบายความเจ็บปวดหรอกนะครับ” คำพูดของชายหนุ่มทำให้หญิงสาวสีหน้าเฟือด

“คุณรู้ได้อย่างไร?” นตานริมองเขาอย่างหวาดระแวง

“ก็คุณทำหน้าที่เหมือนลิ้มเอารอยยิ้มมาจากบ้านอย่างนั้นแหละ”

คำตอบของเขาทำให้นตานรีนิ่งไป แต่ดวงตานั้นบ่งบอกความ
ประหลาดใจก่อนจะกลายเป็นความขุ่นมัวที่มีคนมารับรู้ว่าเธอกำลัง
เจ็บปวดอยู่

‘มันเจ็บ...เจ็บ...เจ็บ

อยากลืมความเจ็บนี้จะต้องทำอย่างไรนะ’ เธอพยายามคิดหา
ทางออกให้แก่ตัวเอง

“แล้วคุณสามารถทำให้ฉันยิ้มได้ในตอนเช้านี้หรือเปล่าคะ?”
นตานรีมองนัยน์ตาสีเขียวนั้นแล้วเปลอถามออกไป

“ลองดูไหมล่ะครับ ปรีนเซซา” ชายหนุ่มยื่นมือไปเกี่ยวเอว
อ่อนแอเข้ามาไว้ใ้วงแขนของเขา นตานรีไม่ขัดขืนเลยสักนิด นั่นอาจ
เป็นมนตร์สะกดจากดวงตาของเขาก็เป็นได้ หรือไม่ก็เป็นสัญชาตญาณ
ของเธอที่พ่ายแพ้ให้แก่ชายหนุ่มที่งดงามและแข็งแกร่ง

“คุณเรียกฉันว่าอะไรนะคะ” นตานรีเพิ่งรู้สึกได้ว่าตัวเองชอบน้ำเสียง
ของเขากว่าที่ขมและนุ่มนวลคล้ายไวน์ชั้นดีที่ถูกเก็บบ่มไว้นานนับสิบปีแต่
ร้อนแรงอยู่ในที ทำให้คนมีนเมาได้อย่างง่ายดายหลังจากลองลิ้มชิมรส
ไปไม่กี่อึก

“ปรีนเซซา แปลว่า เจ้าหญิง”

“ถ้าอย่างนั้นคุณจะเป็นเจ้าชายของฉันในคืนนี้ใช่มั้ยหรือคะ?”
เธอเอียงคอถามหายไป แก้มนวลเนียนขึ้นสีระเรื่อช่างดูน่ารักในสายตา
ของชายหนุ่ม ปลายนิ้วที่สากนิดๆ เอื้อมไปลูบไล้ผิวอ่อนนุ่มอันร้อน
ผะพ่วของหญิงสาวซ้าๆ

“ไม่...ไม่ว่าตอนไหนเมื่อไร ผมก็เป็นราชาต่างหากล่ะครับ”
ราชาหนุ่มส่งยิ้มร้ายกาจมาให้

“คนเผด็จการ” นตานรีต่อว่าอย่างไม่จริงจังอะไร ตอนนี่เธอเริ่ม
มีนๆ อยู่ไม่น้อย

ไม่ว่าจะเป็นสายตา วาจา กลิ่นกายและอ้อมกอดหลวมๆ นี่

ทุกอย่างที่สรรค์สร้างขึ้นมาเป็นชายผู้นี้มันแยยวนเกินไปและทำให้เธอ
หลงใหลได้อย่างง่ายดาย

“แน่นอนที่สุด” เขายกไหล่ให้ ทำเหมือนมันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้
ที่เขาจะเผด็จการ

ริมฝีปากอุ่นทาบทับลงมาพร้อมกับลมหายใจที่เคลอะเคล้ารสเหล้า
ร้อนแรง ทำให้หญิงสาวลืมนึกทุกสิ่งทีคิดไว้ สัมผัสอันนุ่มนวลละมุน
ละไมล่อหลอกให้เธอเดินตามการชักนำของเขา ริมฝีปากสีชมพูเผยออก
ยอมรับให้ชายหนุ่มเข้าไปค้นหาความหอมหวานที่เธอมี เรียวลิ้นอุ่น
กระหวัดรัดพันอีกฝ่าย

มือที่วางไว้บนไหล่ของชายหนุ่มเลื่อนขึ้นไปโอบต้นคอหาตั้งเขา
เข้ามาใกล้

“อย่างนี้ต่างหากถึงจะไม่ใช่อร่อยจูบที่เกิดจากความเจ็บปวด”
เสียงนุ่มทุ้มดังขึ้นที่ข้างหูในยามที่ริมฝีปากเขากระทบบริเวณแก้ม

“นี่คุณมอมยาฉันหรือเปล่าล่ะ” นตานรีเอ่ยถามด้วยใบหน้าแดงก่ำ
หายใจหอบเร็ว

“ไม่ใช่มอมยา แต่อาจจะเป็นจูบลบคำสาปก็ได้ล่ะ” ปลายจมูกโด่ง
ฉูไปกับสันจมูกของอีกฝ่าย

“จูบของเจ้าชายไม่ใช่หรือคะ ถึงจะคลายคำสาปได้” หญิงสาว
พูดเสียงแผ่วราวกับคนละเมอ ยามมองสบนัยน์ตาสีเขียวเข้ม

“จูบของราชาให้ผลดีกว่าแน่นอนครับ” คนเผด็จการยิ้มอย่าง
คนที่มั่นใจในตัวเองสุดๆ ให้แก่เจ้าหญิงที่อยู่ใ่อ้อมแขน

‘อา...เธอหลงคารมผู้ชายอันตรายนี้ไปเรียบร้อยแล้ว’

2

แสงไฟภายในห้องพักสว่างขึ้นในขณะที่สองร่างก้าวผ่านพื้น

ขอบประตูเข้ามา ร่างบอบบางถูกดันชิดกับผนังต้อนรับการรุกรานที่รุนแรง ยิ่งกว่าเดิม มือหนาสอดเข้าไปใต้เสื้อยืดคอกว้าง ไล่ปลายนิ้วไปตามแนวยาวของแผ่นหลังคล้ายกำลังร้ายมนตร์ให้เธอยอมสยบอยู่ใต้อาณัติ โดยไม่มีเงื่อนไข

นิ้วเรียวยาวของเขาเซยไอบริเวณหน้าของเธอให้แสงขึ้น บังคับให้หยันตาที่ฉาบปรือของเธอสบเข้ากับดวงตาที่เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ของเขา วินาทีนั้นราวกับโลกหยุดหมุน และก่อนที่สมองน้อยๆ ของเธอจะคิดอะไรออกได้อีก ริมนิปากของเขาก็ประกบแทบเข้ากับเรียวปากจิ้มลิ้มของเธอ และไม่ยอมแยกจากสักชั่ววินาทีเดียว เขาทำเหมือนหญิงสาวเป็นเหมือนขนมหวานต้องลองลิ้มชิมรสไปทุกตารางนิ้ว

มือแข็งแรงที่ไล่ไปทั่วแผ่นหลังเมื่อครู่ย้ายตำแหน่งมาทำความรู้จักกับร่างกายเธอทางด้านหน้า สอดมือเข้าไปใต้บราเพื่อสัมผัสเคลื่นคลึงเนิ่นเนื้อนุ่มสลัดกับสะกิดปลายยอดเป็นระยะ ประสบการณ์ชั้นเซียนของเขาปลุกไฟพิศวาสของเธอให้ลุกโพล่ง จวบอันดุดตี๋มจากริมฝีปากและสัมผัสหวิวไหวจากปลายนิ้วแกร่งทำให้หันตานรีทรงตัวไม่อยู่ หากไม่พึงพียงไว้ เธอคงลงไปนั่งกองกับพื้นเสียนานแล้ว

นตานรีไม่เคยทำอะไรประเจิดประเจ้อแบบนี้มาก่อน หญิงสาว

ไม่แน่ใจว่ามันเป็นแรงปรารถนาเล็กๆ ในใจของตัวเองหรือเปล่า ที่ดึงดูดให้มาที่นี่ ตอนนี้ ที่ที่ไม่มีใครรู้จักเธอ และจับกับผู้ชายแปลกหน้าตั้งแต่อยู่ในลิฟต์ลากยาวจนถึงห้องสูทในโรงแรมชั้นหนึ่งของเซบิยา มีเหตุผลเป็นล้านแปดที่เธอไม่ควรมากับเขา แต่ท้ายที่สุดแล้วนทานรีก็โยนเหตุผลทั้งหมดข้ามหัวไป เธอแทบขาดความยับยั้งชั่งใจในทุกเรื่อง

ในเวลานั้นเธอสนใจเพียงชายผู้ประกาศตัวเป็นราชาคนนั้นเท่านั้น

ดวงหน้าอันหล่อเหลาคมคาย สายตาอันคมกริบ ริมฝีปากที่แสนเย้ายวน ดึงความสนใจของเธอได้อยู่หมัด หญิงสาวยกมือที่ลั่นนิตๆ ทั้งสองชั้นประคองดวงหน้าไว้

“กลัวหรือ?” เจ้าของน้ำเสียงอันทรงเสน่ห์เอ่ยถามในยามที่ยกมือขึ้นซ่อนหน้าบอบบางนี้อีกที ดวงตาสีเขียวเข้มนั้นล่อแสงไฟเป็นแววตาที่ทำให้หญิงสาวยอมเชื่อใจอย่างไม่ต้องทบทวนใดๆ

เธอยืนอยู่ที่ปลายขอบเหวแล้ว และ...เธอก็เลือกที่จะกระโจนลงไปยังปลายทางดำมืดซึ่งเป็นปริศนาที่เธอไม่เคยรู้จักมาก่อน

จะเป็นหุบเหวแห่งความตายหรือจะเป็นสรวงสวรรค์ของเหล่าทวยเทพ เธอก็สุดท้ายจะรู้ได้ รู้แต่ว่าชายคนนี้จะเพื่อนร่วมเดินทางไปกับเธอด้วยจนสุดทางในราตรีนี้ แค่นี้ก็พอแล้ว...

หญิงสาวกัตรีริมฝีปากกลางตามความเคยชิน ก่อนจะกล่าวตะกุกตะกัก

“ช่วย...อ่อนโยนกับฉันด้วยนะ ลอเรนโซ่”

ใบหน้าฉาบสีระเรื่อด้วยความเขินอายนั้นแทบทำให้ชายหนุ่มคลุ้มคลั่ง ลอเรนโซ่สะกดจิตใจที่ร้อนรุ่มก่อนจะตอบรับหญิงสาวด้วยถ้อยคำอันหนักแน่น

“ได้สิ ปรินเซซา” เขาจับเร็วๆ บนเรียวปากบางที่เจอนิตๆ ก่อนจะอุ้มหญิงสาวเดินตรงไปสู่ประตูห้องนอน นทานรีทำเพียงกอดเขาเอาไว้เท่านั้น เสียงหัวใจเต้นรัวเร็วได้แผ่ออกกว้างทำให้เธอรู้สึกดีมาก

เธอลืมนึกขึ้นทันทีเมื่อรู้สึกเหมือนตัวเองถูกวางลงบนเตียงอย่างอ่อนโยน แสงจากโคมไฟบริเวณข้างหัวเตียงสว่างขึ้น ทำให้มองเห็นว่า ลอเรนโซกำลังถอดเสื้อของเขาออก เรือนร่างของชายฉกรรจ์ที่ออกกำลังกายสม่ำเสมอปรากฏสู่สายตาของนตานรี บ่าไหล่อันแข็งแรง แผ่นนอกหนากว้างเหมาะสำหรับการเอนซบ กล้ามเนื้อหน้าท้องเป็นลอนๆ และช่วงเอวสอบที่น่าลูบไล้

ความเขินอายฉายชัดในดวงตาของหญิงสาว เธอฉวยโอกาสในช่วงเวลานั้นเอื้อมมือไปปิดไฟ

“หือ?”

“ปิดไฟ ไร้ใจกว่านะ” เจ้าของมือบางตอบแบบน้ำขุ่นๆ เพื่อไขข้อคาใจของอีกฝ่าย แต่ชายหนุ่มกลับเอนตัวเข้ามาแล้วกระซิบบอกเธอพร้อมกับเสียงหัวเราะเบาๆ ว่า

“คนโกหก แถมยังชี้โก่งด้วย”

“ชี้โก่งอะไร?” หญิงสาวชักจุนหิดๆ

“คุณเห็นผมแล้ว แต่ไม่ยอมให้ผมได้เห็นคุณบ้าง”

“จินตนาการทำให้โลกนี้สวยงาม” นตานรีแย้งซ้ำ ในอกว่าวุ่นไปหมด สองมือของเธอจับแขนทั้งสองของชายหนุ่มเอาไว้ กลัวว่าเขาจะเปิดไฟขึ้นมา

“ปรีนเซซา คุณสวยอยู่แล้ว อย่าห่วงเลย ให้ผมได้มองคุณ ชื่นชมคุณเถอะ”

“คุณนี่มันช่างหวานลุ่มจริงๆ นะ” นตานรีตัดสินใจที่จะเป็นฝ่ายรุกเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเขา เธอเบียดร่างกายเข้าแนบชิดเนื้อแนบเปลือยเปล่านั้น ได้ยินเสียงคนตัวสูงกว่าหัวเราะเบาๆ อย่างรู้เท่าทัน แต่ก็ยินยอมให้เธอได้เอารัดเอาเปรียบเขาต่อเหมือนนอยากรู้ว่าเธอจะทำได้ดีแค่ไหน

นตานรีขุ่นเคืองและอยากจะทำให้ราชาหนุ่มผู้อหังการคนนี้

จำนวนต่อเธอ

ต่อให้ไม่กล้าและไม่เคย เธอก็จะลองทำ!

มือเล็กกว้างแปะบนหน้าอกแกร่งทั้งสองข้าง เธอรู้สึกได้ถึงอัตราการเต้นของหัวใจของเขา สาวน้อยใจกล้าใช้ปลายเล็บกรีดไล่เบาๆ เริ่มจากจุดที่สัมผัสอยู่ไปจนถึงต้นคอแข็งแรง ประสานมือโอบคล้องคอไว้ทางด้านหลัง ผิวของเขาให้ความรู้สึกอันร้อนนุ่ม กลิ่นกายของเขาหอมให้ความรู้สึกอบอุ่น ทำให้นึกถึงช่วงฤดูร้อนอันเจิดจ้า

เธอประทับจวบลงไปเบาๆ ที่ลำคอด้านหนึ่งของเขาอย่างที่ลอเรนโซ่ทำกับเธอเมื่อครู่ ขบเข้มสลับกับตัวดปลายลิ้นลงที่ผิวเนื้อเพื่อชิมรสชาติของราชานักรัก ปลดมือตัวเองที่โอบรอบต้นคอของเขาออกเพื่อจะใช้มันลูบไล้เรือนกายแกร่งนี้ จากบทเรียนที่เขามอบให้ การสัมผัสธรรมดา คงไม่เข้าใจเท่าไร นตานรีจึงใจใช้ปลายเล็บโลมไล่เบาๆ ขนของลอเรนโซ่ลุกชันจนเธอสัมผัสได้ จากปากกว้างมาต้นแขนผ่านมาที่กล้ามเนื้อหน้าท้อง และต่ำลงไปเรื่อยๆ

ชายหนุ่มขบกรามแน่น พลางปล่อยเสียงลอดไทรฟันสุดกระสัน เสียงทุ้มตรงเป็นภาษาสเปนก่อนที่จะเป็นฝ่ายกตรางเล็กจมลงไปกับเตียงหนานุ่ม

“ถึงเวลาปรนนิบัติเจ้าหญิงแล้ว” ลอเรนโซ่ลดใบหน้าลงต่ำ จุดมุ่งหมายคือชอกคอกที่เขารู้ว่ามันหอมหวานแค่ไหน ชายหนุ่มซ่อนใจตามใจอยาก ทุกครั้งที่ริมฝีปากและลิ้นร้อนสัมผัสผิวเนื้อส่งความหวานหอมจนตานรีอดไม่ได้ที่จะผวาเกาะแผ่นหลังกำยำและส่งเสียงครวญครางออกมาจากริมฝีปากบาง เขาทิ้งรอยตราสีกุหลาบเอาไว้ที่ต้นคอขาวเนียนมากกว่าสองสามแห่ง มือหนาค่อยๆ ลูบไล้หน้าท้องเรียบแบนและขาวนวลไย ชายหนุ่มถอดเสื้อยืดคอกว้างของเธอแล้วโยนทิ้งไปด้านหลัง ก่อนจะเคลื่อนเข้าไปแตะเนื้อทรวงอกอวบอิม แบบเนื้อต่อเนื้อไต่บราเซียร์ลายลูกไม้ เพียงแผ่วผิวก็ทำให้ไฟราคะไหมกระพือ

จนหญิงสาวเปลือยเกาะกุ่มหลังมือใหญ่หนา กดฝ่ามือร้อนรักให้ลงน้ำหนัก เคล้นคลึง

ลอเรนโซคิดว่านตานหรืออกจะไม่ประสีประสาอยู่บ้าง เขาเข้าใจว่า เธออาจมีประสบการณ์ที่ไม่สวยงามนักเกี่ยวกับเรื่องทำนองนี้ และเขา ควรเป็นคนช่วยเหลือเธอให้ได้พบกับความสุขของการร่วมรักกัน ชายหนุ่มเชื่อ...เพียงลูปได้ปลอบประโลมอย่างถูกต้อง ก็จะได้ทุกอย่าง ที่ปรารถนา

“ดูเลเซ¹” เขาพึมพำอยู่กับเนื้อเนียนละเอียดบนเรือนร่างของเธอ มือหนารูดซิปกางเกงของเธอลงและดึงมันออกจากขาเร็วอย่างรวดเร็ว

นตานรีสูดหายใจหอบหนัก เธอรู้สึกเหมือนล่องลอยอยู่ใน ม่านหมอกหนาหนึ่ สิ่งที่ได้รับรู้ได้มีเพียงจังหวะการเคลื่อนไหวจากนิ้ว ของลอเรนโซเท่านั้น ร่างบอบบางขยับดิ้นรนเพื่อค้นหาทางออก แต่ ชายหนุ่มยังคงมอบทัศนัทรามาอันแสนหวานต่อไป แพนตีตัวน้อย ถูกจัดการออกไปและแทนที่ด้วยริมฝีปากและจูบอันแสนเร้าร้อน

“อย่า...” นตานรีบิดกายตรงพยายามจะดึงให้ลอเรนโซงยหน้า ขึ้นมาแต่ไม่เป็นผล

“ลาวันดา²...” ลอเรนโซคิดถึงสิ่งนี้ยามที่เขาได้ดูดดื่มน้ำค้างหวาน บนยอดหญ้า เธอคล้ายทุ่งดอกลาเวนเดอร์ที่กำลังบานสะพรั่ง...เหมือน เขากำลังเดินอยู่กลางดงดอกไม้สีม่วงละลานตาและส่งกลิ่นหอมเย้ายวนใจ ล่อหลอกนักท่องเที่ยว เขากางแขนออกไปก่อนจะยกมือขึ้นสัมผัสสกลีบ ดอกไม้ที่ชูช่อรับสายลม และจุ่มพิตซ้าแล้วซ้าเล่าจนแทบอยากจะกลืนกิน เสียให้หมด

เสียงกรี๊ดร้อง ความคับแน่นและมันบางอย่าง ที่เขาสัมผัสได้ ทำให้

¹ ดูเลเซ (Dulce) แปลว่า Sweet

² ลาวันดา (Lavanda) คือ ดอกลาเวนเดอร์

ดวงตาที่หรีปรีอลงเพราะแรงพิศวาสเบิกกว้าง เมื่อได้รู้ว่าหญิงสาวได้ร่างนั้นยังบริสุทธิ์อยู่ ลอเรนโซ่ตกใจแต่เขายังต้องดำเนินต่อไป ถึงหยุดตอนนี้ก็ไม่สามารถเรียกคืนได้อีกแล้ว เขามอบจุมพิตอันอ่อนโยนลงบนหน้าผาก เปลือกตา และริมฝีปากเพื่อปลุกปลอบให้หญิงสาวลืมเลือนความเจ็บปวด เรือนร่างแบบบางเริ่มต้นทรนเพื่อค้นหาหนทางปลดปล่อยความเร่าร้อนภายในที่แผดเผาอยู่

“ใจเย็นๆ ปรินเซซา” ลอเรนโซ่เป็นฝ่ายควบคุมจังหวะ ดึงเกมรักให้เข้าสู่ช่วงเวลาที่เราใจที่สุด เลือดในกายเหมือนจะเดือดพล่าน นำพาหญิงสาวไปเยือนดินแดนแห่งความสุขสันต์

นทานรีรู้สึกคล้ายกับตัวเองได้เกิดใหม่ หัวสมองว่างเปล่า แต่จิตใจกลับอึมอึม เหมือนตัวเองได้ปลดปล่อยความทุกข์ทนออกไปหมด และเปิดรับเอาความสุขเข้ามาเต็มเปี่ยม ชั่วพริบตาที่นั้นเหมือนตัวเองได้ไปยืนอยู่กลางทุ่งหญ้าภายใต้ท้องฟ้าสีครามสดใส สูดอากาศบริสุทธิ์ที่คลเคล้ากลิ่นดอกไม้ที่หอมหวาน ช่างเป็นช่วงเวลาสวยงามของฤดูร้อน แต่เมื่อลืมตามองชายหนุ่มที่กอดเธออยู่ นทานรีก็รับรู้ได้ว่า เขาต่างหากคือฤดูร้อนของเธอ

ออกจะเป็นเรื่องบ้าบอไปสักนิด แต่วินาทีนั้นหญิงสาวรู้สึกได้ว่าตัวเองได้ถูกชำระล้างจากความเศร้าโศกทั้งปวงที่รบกวนจิตใจ และชายหนุ่มคนนี่คือคนที่ทำให้เธอได้รับความสุขเต็มเปี่ยม ริมฝีปากบางขยับไปจูบเบาๆ บนเรียวปากเหนือเคราสาคนั้นและผล็อยหลับไปเพราะความอ่อนเพลีย

“Oh shit!!”

นั่นเป็นคำสบถของหญิงสาวที่รีบเข้ามาอยู่ในห้องน้ำหลังจากตื่นขึ้นมาพบวันใหม่และใครอีกคน ไม่มี สัตว์ร้ายนอนเหยียดกายเปล่าเปลือยบนเตียงนอน นทานรีเสียเวลานึงคิดไม่ก็วินาทีก่อนจะคว่ำเสียยัดที่

ตกอยู่มาสวมแล้ววิ่งเข้ามาในห้องน้ำพร้อมกับเครื่องแต่งกายอื่นๆ ของเธอที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นห้อง เธอหันหนึ่งถึงสิบในใจเพื่อจะสงบสติอารมณ์หลังจากที่ได้รับรู้ว่าตนได้ทำเรื่องผิดพลาดมหาคาลไปแค่ไหน

One Night Stand กับชายแปลกหน้าในวันแรกที่เหยียบเซบิยาแห่งนี้

มีแต่คำว่า ตายๆๆ ตะโกนเข้าไปเข้ามาอยู่ในหัว ทว่าพอหันไปมองกระจกยาวที่ส่องให้เห็นเรือนร่างของตัวเองซึ่งบนผิวปรากฏรอยสีแดงๆ หลายรอย ใบหน้าขาวซีดก็กลับมามีสีส้มอีกครั้ง ความทรงจำของเมื่อวานหรืออาจจะนับเป็นเมื่อเช้ามีตสร้างควมวูบวาบไปตามเนื้อตัวราวกับถูกสัตว์ร้ายนั้นสัมผัสอีกครั้ง

นตานรีทราบว่าตัวเองหวั่นไหวมาก ทั้งนี้อาจเพราะไม่เคยเจอใครที่เหมือนกับผู้ชายคนนั้นมาก่อน และยอมรับว่าเรื่องนั้นถึงเธอจะเจ็บแต่ก็รู้สึกดีมากๆ แต่หากคิดในแง่ที่ถูกต้อแล้ว เธอไม่ควรปล่อยตัวปล่อยใจไปกับคนแปลกหน้า

หญิงสาวจัดการชำระล้างร่างกายอย่างลวกๆ เพื่อรีบออกไปจากสถานที่แห่งนี้ หลังจากที่ตรวจดูจนแน่ใจว่าไม่มีทรัพย์สินส่วนไหนสูญหาย ซึ่งอันที่จริงเธอก็พกของติดตัวมาไม่กี่ชิ้นเท่านั้น

ตอนที่เปิดประตูห้องน้ำออกมา เห็นสัตว์ร้ายนอนคว่ำหน้าท่อนแขนที่เคยกอดเธอเมื่อคืนกอดทโมนอยู่ มีผ้าห่มคลุมอยู่ตรงช่วงบั้นเอวอย่างหมั่นเหม่ เผยผิวสีน้ำผึ้งตั้งแต่ต้นคอลงมา หญิงสาวมองไล่ไปตามรูปร่างอันสมบูรณ์แบบของเขาอย่างหลงใหล

นตานรีอยากจะก้าวเข้าไปหาเพื่อบอกอรุณสวัสดิ์กับเขาแทน แต่ยั้งดีที่ห้ามใจตัวเองได้เสียก่อน เธอแหม่มปากแน่นนึกหงุดหงิดที่ตัวเองหลงหน้าตารูปร่างของอีกฝ่ายเกินไป...ผู้ชายคนนั้นเสน่ห์เหลือร้ายจริงๆ

ดูเหมือนว่าลอรเรนโซจะมีผลทำให้ต่อมรู้สึกผิดของเธอไม่ทำงานแต่...เขาก็ทำให้เธอยิ้มรับวันใหม่ได้อย่างที่ไว้จริงๆ ด้วย

“อาดิโอส³” นตานรีบบอกลาชายหนุ่มเป็นภาษาสเปน และแล้ว รอยยิ้มแรกของวันก็ประดับอยู่บนใบหน้าเรียว

หญิงสาวรีบเผ่นจาก ‘สถานที่เกิดเหตุ’ กลับมายังห้องพักของตน แต่กระนั้นก็ยังมีความยุ่งยากบางประการตามมา อันเป็นผลจากการกระทำ อันขาดการยับยั้งชั่งใจ นตานรีจำต้องเดินเข้าร้านขายยา เธอว่าน่าจะอยู่ เป็นนานกว่าจะสื่อสารให้เจ้าของร้านชาวสเปนเข้าใจได้ว่า เธอมาหาซื้อ ‘ยาคุมฉุกเฉิน’

นั่นเป็นเพราะเมื่อคืนมันค่อนข้างจะมีดีไปสักหน่อยและเธอก็ เขินอายเกินกว่าจะจ้องเรือนร่างอันสมบูรณ์แบบนั้นนานๆ เธอจึงไม่แน่ใจ สักเท่าไร ดังนั้นถ้าชายหนุ่มไม่ได้ป้องกันไว้ การที่เธอหายาคุมฉุกเฉิน มากินไว้ก่อนน่าจะช่วยสร้างความมั่นใจได้ในระดับหนึ่งว่า เธอจะไม่ท้อง ให้เรื่องน่าอายนี้แดงออกมา

แต่ว่า...ถ้าเกิดพลาดจริงๆ นตานรีก็กลับรู้สึกว่าการเลี้ยงเด็กที่เกิด จากผู้ชายคนนั้นก็ไม่ใช่เรื่องแยอะไร พ่อพันธุ์ห่อเสี้ยนขนาดนั้น ลูกเธอ ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิงต้องออกมาหน้าตาดีแน่ๆ...อีกอย่างในเมื่อเธอ เป็นแม่ยัยชั้นหมากไปแล้ว การตั้งท้องแบบไม่มีพ่อก็คงไม่ทำให้เธอเสียหาย มากไปกว่านี้หรอก ที่สำคัญเป็นซิงเกิลมอมก็ไม่ใช่เรื่องหนักหนาอะไร ในสมัยนี้ด้วย ผู้ชายห่วยๆ จะมีประโยชน์อะไร เธอคิดในใจอย่างนี้กซัน และปิดเรื่องวุ่นๆ อย่างจะท้องไม่ท้องออกไป ดูภายนอกเธออาจดูเป็น คนเสียบขีริมและจริงจังกับชีวิต แต่เอาเข้าจริงๆ นตานรีแทบจะไม่ยอม เครียดเกินสองวัน เมื่อมีปัญหามา เธอก็จะพยายามแก้...ถ้าแก้ ไม่ได้เธอก็จะปล่อยเลยตามเลย ยกเว้นกรณีเจตนิพิฐที่ทำให้เธอเข้าใจ น้ำตาตกในไปหลายวัน

อย่างเรื่องราวนี้ ในเมื่อเธอพลาดไปแล้ว เรียกวันเวลาที่ทำผิดไป

³อาดิโอส (Adiós) แปลว่า ลาก่อน

คืนมาได้ ก็มีแต่ต้องเดินหน้าต่อไปเท่านั้น และเป็นเรื่องน่าแปลก ที่นันทานรีทำได้อย่างรวดเร็ว

เธอกลับมานอนพักในโรงแรม ตกบ้ายแก่ๆ หญิงสาวก็ตื่นขึ้นมา คว่าแผนทีและโกด์บุคที่เอาติดตัวมาด้วยเพื่อดูว่าโปรแกรมวันนี้จะไปไหนบ้าง อันที่จริงมันต้องเริ่มตั้งแต่เช้าแล้ว แต่เพราะว่าเธอกลับมากพักเอาแรงก่อน ดังนั้นเลยต้องเปลี่ยนแผนใหม่ให้เข้ากับเวลาที่เหลืออยู่ไม่มากนักในวันนี้ ถึงอย่างไรพุงนี้ก็ยังมีเวลาเหลือให้เที่ยวต่ออีกหนึ่งวัน

นันทานรีกำลังตามหาคนคนหนึ่งจากที่อยู่บนจดหมายที่เขียนว่า Rosa del azul เธอพบว่ามันเป็นชื่อเกสต์เฮาส์แห่งหนึ่งในย่านเมืองเก่าของเซบิยา คนที่เธอตามหาชื่อ มารีอา ซานเชส มาร์ติน

มารีอาคนนี้เมื่อ 37 ปีก่อนเคยส่งจดหมายผ่านทางโบสถ์คาทอลิกมายังโรงเรียนคริสต์ที่แม่เธอเรียนอยู่เพื่อหาเพื่อนทางจดหมาย ประจวบเหมาะกับแม่เธอซึ่งตอนนั้นอายุเพียง 14 ปีเท่านั้นกำลังต้องการฝึกฝนภาษาอังกฤษและอยากได้เพื่อนทางจดหมายอยู่เหมือนกัน ทั้งคู่จึงได้ติดต่อกันเป็นเวลาประมาณ 3 ปีก่อนจะขาดการติดต่อกันไป มันเป็นเรื่องที่นานมาแล้ว แม่เธอก็เคยพูดถึงอยู่บ้าง ตอนนั้นนันทานรีเห็นว่าไหนๆ ตัวเองก็จะมาฮันนีมูนที่สเปนกับว่าที่สามีอยู่แล้ว ก็ถือโอกาสนี้ตามหาที่อยู่ที่แจ้งไว้ในจดหมายเสียเลย ถ้าได้เจอก็ถือว่าโชคดีไป แต่ถ้าไม่เจอก็ถือว่าเธอมาเดินเล่นในเมืองเซบิยาแห่งนี้ก็แล้วกัน

หญิงสาวไม่คาดที่จะเจอมารีอาอยู่แล้ว เธอก็แค่จะออกมาเดินเพื่อย่อยปาเอยา⁴ งานใหญ่ที่เพิ่งกินเข้าไปเมื่อครู่เท่านั้น ที่นี้เป็นเมืองที่มีความเป็นมามากกว่าสองพันปี จึงเป็นแหล่งรวมอารยธรรมมากมาย

⁴ ปาเอยา (Paella) คือ ข้าวผัดอาหารทะเล ทำโดยการผัดเนื้อหรืออาหารทะเลที่เตรียมไว้กับมะเขือเทศ พริก และถั่ว แล้วต้มด้วยไฟอ่อนพร้อมเครื่องอื่น ๆ ตันกำเนิดมาจากแคว้นบาเลนเซีย มีวงชายทั่วไป

เข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นคริสตศาสนาอิสลามที่ก่อให้เกิดตึกรามบ้านช่องหรือสวนสวยสไตล์แขกมัวร์ หรือจะเป็นศาสนาคริสต์กับศิลปะเรอเนซองส์กับบาร็อค ทำให้เซบิยาเมืองบ้านเรือนในรูปทรงที่หลากหลายจากสถาปัตยกรรมอันแตกต่าง มีตรอกซอกซอยที่สวยงาม ถนนหนทางก็นับว่าสะอาดสะอ้าน คุ่มค่าในการเดินสำรวจ และตอนเย็นๆ เธอจะเดินไปปาร์เก มาเรีย ลุยซา⁵ ต่อเพื่อเข้าไปดูปลาซา เด เอสปันญา⁶ จัตุรัสโค้งครึ่งวงกลมอันสวยงามซึ่งใช้เป็นฉากในภาพยนตร์ไซไฟเรื่อง STAR WARS ภาค 2 เป็นฉากที่แพดเม่กับอนาคินกำลังคุยกันระหว่างเดินไปตามระเบียงโค้งนี้

นทานรีไม่ใช่แฟนพันธุ์แท้ของภาพยนตร์เรื่องนี้ แต่ก็ได้ดูบ้างสำหรับผู้หญิงอย่างเธอแล้วเนื้อหาการต่อสู้ในเรื่องไม่ใช่สิ่งที่น่าจดจำสักเท่าไร เธอจำได้แค่ฉากโรแมนติกของเนื้อเรื่องเท่านั้นซึ่งเป็นเรื่องราวความรักของตัวเองในเรื่อง

...ความรักของอนาคินที่มีต่อแพดเม่เป็นสิ่งที่น่าหลงใหลมาก

นทานรีอยากได้คนที่จะรักเธอไปจนตาย และแม้ตายไปแล้ววิญญาณก็ยังคงรักเราตราบชั่ววันจันทร์ เหมือนอย่างที่อนาคินยอมทำทุกอย่างเพื่อแพดเม่ ผู้หญิงที่เขารัก ต้องฟันฝ่าอุปสรรคมากมายเพียงเพื่อที่จะได้อยู่เคียงข้างราชินีของเขา

‘ถ้าได้ผู้ชายอย่างอนาคินมาแต่งงานด้วยก็ดีหรอก’ เธอคิดเล่นๆ ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ เมื่อนึกถึงความเป็นจริง...

นินยายชวนฝันจบลงแล้ว และชีวิตเธอคงจะไม่ได้เจอผู้ชายที่รักเดียว

⁵ ปาร์เก มาเรีย ลุยซา (Parque de Maria Luisa) เป็นสวนสาธารณะที่เจ้าหญิงมาเรีย ลุยซา เด ออร์ เลอ็อนส์ ประทานแก่เมืองเซบิยาในปี 1893

⁶ ปลาซา เด เอสปันญา (Plaza de Espana) จัตุรัสโค้งครึ่งวงกลมเรียงต่อกันเป็นแนวยาว

ใจเดียวไปชั่วชีวิตแหงๆ

ในหัวสมองไปลัดไปไปถึงหนุ่มหล่อสุดเซ็กซี่เมื่อคืนเข้าจนได้ จนหญิงสาวต้องโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน ไล่ใครบางคนออกไปจากหัวโดยไว แต่พอคิดว่าคนคนนั้นหน้าตาดีแค่นั้น นิสัยเด็กๆ ในตัวเธอก็แอบคิดไม่ได้ว่า ตัวเธอได้ผู้ชายที่เพอร์เฟกต์กว่าเจตนิพิฐมาก ในขณะที่แฟนเก่าของเธอได้ผู้หญิงหน้าตาตั้งนั้นๆ พอดูได้เท่ากับกับเธอ หญิงสาวอดไม่ได้ที่จะสะใจนิดๆ อยู่เหมือนกัน

นตานรีตำหนิตัวเองว่าเธอไม่ควรมีความคิดแบบนี้ นี่มันเป็นเรื่องของคนที่อยากเอาชนะชัดๆ มันเป็นเรื่องที่ไม่สมควร และเธอควรเป็นผู้ใหญ่มากกว่านี้ ไม่เอาชีวิตตัวเองมาเล่นกับอารมณ์แบบเด็กๆ นี้

นตานรีเพิ่งคิดได้ว่า ในเมื่อมาเที่ยวแล้ว ยังจะเอาเรื่องซึ่งๆ มาคิดให้รักหัวทำไม? เมื่อวานเธอเดินในเมืองอย่างไร้อารมณ์แทนที่จะชื่นชมความงาม นั้นออกจะเป็นการไม่เคารพเงินในกระเป๋าที่นานๆ จะควักออกมาเพื่อมาเที่ยวต่างแดนเกินไป

เพราะฉะนั้นช่างหัว เจตนิพิฐปะไร!

เขาเห็นผู้หญิงหน้าไม่อายกล้าส่งรูปตัวเองนอนกับผู้ชายมาให้เธอดูดีกว่าก็ช่างปะไร!

ไม่มีเขาเธอก็ไม่ตายหรอก...

นตานรีแวะซื้อน้ำส้มคั้นข้างทางก่อนจะออกเดินมาเรื่อยๆ แวะถ่ายรูปไปตลอดเลยก็ว่าได้ หญิงสาวรู้สึกได้ว่า แม้แต่ก้อนอิฐเก่าๆ ของที่นี่ก็อาจจะมียุมากกว่าเธอ แล้วมันก็อาจผ่านประวัติศาสตร์อันยาวนานเกินกว่าที่เธอจะคาดคิดได้ กระทั่งเดินอยู่ในตรอกเล็กๆ แค่มองหน้าขึ้นไปก็พบว่าแม้แต่พื้นบันไดด้านหลังยังมีการติดโมเสกเอาไว้ ราวกับเจ้าของบ้านจะกลัวว่าผู้มาเยือนจะไม่พอใจหากได้เห็นพื้นปูนเปล่าเปลือยไร้ลวดลายอันสวยงาม

ตอนที่เลือกกันว่าจะมาเที่ยวที่ไหนนั้น นตานรีเลือกที่นั่นที่ เธอ

คิดว่าในชีวิตนี้ต้องมาเล่นให้ได้สักครั้ง และเมื่อได้มาสัมผัสเซบิยาจริงๆ อย่างที่ไม่ใช่แค่เพียงเสพรูปที่ถ่ายลงในเว็บไซต์ เธอก็ยังรู้สึกหลงรักที่นี้มากยิ่งขึ้น ถนนหนทางอันคดเคี้ยว ตรอกซอกซอยอันคับแคบ บ้านเรือนสีสันฉูดฉาด ต้นส้มที่มีอยู่ทั่วทุกแห่งในเซบิยา หญิงสาวคิดว่าเวลาที่เผื่อไว้เที่ยวมันช่างไม่พอเสียจริงๆ เธอต้องมนตรีเสน่ห์และอยากใช้เวลาอยู่ที่นี้ให้นานขึ้นอีก...

แม้จะเดินบ้าง เกล่ไปบ้าง แต่เธอก็มาถึงเกสต์เฮาส์ที่เป็นจุดหมายจนได้

เกสต์เฮาส์ชื่อโรซา เดล อะซูล เป็นอาคารเก่าสูงสองชั้นสีขาวครีม ภายนอกตกแต่งเรียบง่าย ที่ราวระเบียงมีกระถางต้นไม้สีเขียวขนาดใหญ่แขวนไว้ใต้ระเบียงนอกตัวอาคารสองกระถาง มันเต็มไปด้วยไม้ประดับใบเขียวขจี ที่กันสาดมีกระถางต้นไม้กลมปลูกไม้ดอกสีแดงสด ห้อยระย้าไว้รอบทิศ

แต่ที่สะดุดตาที่สุดคงเป็นป้ายตรงหน้าทางเข้า มันล้อมรอบไปด้วยดอกกุหลาบปูนปั้นสีน้ำเงินแซมใบไม้สีเขียว

นตานรีหยิบกล้องถ่ายรูปขึ้นมาถ่ายป้ายชื่อนี้ไว้เพื่อเป็นหลักฐาน บอกกับมารดาว่าตนได้มาถึงที่นี่แล้ว

เมื่อเข้ามาข้างในจะพบว่าตรงกลางอาคารเป็นลานกว้าง จัดเป็นสวนสวยมีกระถางต้นไม้จำนวนมากและอ่างน้ำพุ เสียงน้ำรินไหลบวกกับสีเขียวสดของพืชนานาพรรณที่ประดับในตัวบ้านสีครีมอ่อนด้วยแล้ว ยิ่งทำให้รู้สึกสงบและร่มรื่น ส่วนห้องพักของแขกถูกจัดไว้บนชั้นสอง อยู่ล้อมรอบลานภายใน ส่วนด้านล่างรอบลานกว้างจะเป็นโต๊ะไม้และเก้าอี้เหล็กตัดสีตัดกับเบาะนั่งและพนักพิงสีขาวล้วนสะอาดตา บนโต๊ะกลมนั้นจัดวางด้วยแจกันปักไว้ด้วยกุหลาบแดงสามดอกมัดเป็นช่อ ทำให้พื้นที่โดยรวมมีชีวิตชีวาขึ้นมาโดยพลัน

ผนังภายในอาคารถูกตกแต่งด้วยกระเบื้องโมเสกสีน้ำเงิน ชาว

และเที่ยว ตั้งแต่ช่วงติดกับพื้นไปถึงกึ่งกลางของผนัง ประดับด้วยโคมไฟ ตะเกียงฉลุลายสไตลอาร์เบียน ลังเกตจากบรรยากาศโดยรวมแล้วที่นี้ น่ามาพักอาศัยไม่น้อย

นทานรีเดินตรงไปสอบถามผู้ดูแลเกสต์เฮาส์ที่เคาน์เตอร์ไม้ ซึ่งตั้งเด่นอยู่ตรงกลางของชั้นล่างเป็นหญิงวัยกลางคน รูปร่างค่อนข้าง ท้วมอยู่สักหน่อย เธอมีใบหน้าที่ยาวบวม แต่พอจะมองออกว่าแต่ก่อน ตอนพอมต้องเป็นคนสวยมากแน่ๆ คุณบ้ำท่านนี้สวมแว่นตากอบหน้า และรวบผมดำเป็นมวยไว้ด้านหลังติดดอกกลิลลี่สีชมพู กำลังก้มหน้า อ่านแผ่นกระดาษในมืออยู่ เธอเงยหน้าขึ้นมามองแขกผู้มาใหม่ด้วย รอยยิ้มสดใสของคนทำงานบริการก่อนเอ่ยถามเป็นภาษาอังกฤษว่า

“สาวน้อยที่น่ารักจะ มีอะไรให้ช่วยไหมเอ่ย?”

“เอ่อ...” นทานรีก็ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดีเหมือนกัน ทำให้อีกฝ่าย ชิงกล่าวขึ้นมาว่า

“ถ้าหนูอยากพักที่นี้ บ้ำเสียใจที่จะต้องบอกว่าที่นี้เต็มแล้วนะจะ แต่ป้าคิดว่าป้าน่าจะสามารช่วยหนูหาห้องพักได้นะ ถึงจะเป็นช่วงงาน เทศกาล แต่ป้าคิดว่าโรงแรมสักแห่งน่าจะพอมีห้องว่างให้หนูสักห้อง น่ะนะ จำกัตราคาที่เท่าไรจะ ช่วงนี้ราคามันค่อนข้างสูงสักหน่อยนะ” น้ำเสียงเอื้ออารีของหญิงสูงวัยทำให้นทานรียากจะพูดคุยด้วยนานๆ

“ปะ เปล่าค่ะ หนูไม่ได้มาหาห้องพัก คือมันออกจะแปลกเสียหน่อย คือหนูแค่มาหาคน...เอ่อ ไม่ทราบว่ที่นี้เคยมีคนชื่อ มารีอา ซานเชส มาร์ติน พักอาศัยอยู่หรือเปล่านั้น? หนูทราบแค่ว่าคุณมารีอาเป็นลูกสาว เจ้าของเกสต์เฮาส์ตามที่อยู่นี้เมื่อสามสิบกว่าปีก่อนโน้น ไม่แน่ใจว่าที่นี้ เปลี่ยนเจ้าของไปหรือยัง?” ว่าแล้วนทานรีก็หยิบเอาซองจดหมายเก่าๆ ขึ้นมาวางให้ผู้ดูแลดูและชี้ไปที่ชื่อผู้ส่ง ‘มารีอา ซานเชส มาร์ติน’

“หือ?” หญิงร่างท้วมขมวดคิ้วแทบจะทันที เธอขยับแว่นพลาจ หยิบซองจดหมายขึ้นมาดู ก่อนจะตั้งคำถาม

“หนูมาจากไหนจะเนี่ย?”

“มาจากประเทศไทยนะคะ แม่หนูเคยติดต่อกับคุณป้าในจดหมายนี่แหละค่ะ เผอิญว่าหนูมาเที่ยวก็เลยจะมาตามรอยเสียหน่อย ถ้าได้เจอก็คงดีไม่น้อย อ๊ะ! หนูมีรูปคุณมารีอาให้คุณดูด้วยนะคะ” ว่าแล้วนตานรีก็หยิบรูปถ่ายขาวดำออกมาให้คู่สนทนาดู และแจกกี้ยิมให้หญิงสูงวัยกลับบ้าง เธอรู้สึกดีกับผู้หญิงตรงหน้าซึ่งฉาบด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใสและมีมิตรจิตมิตรใจไม่น้อยทีเดียวที่กระตือรือร้นจะให้ความช่วยเหลือต่อเธอ

รูปถ่ายขาวดำนั้นเป็นรูปเด็กสาวหน้าตาสะสวยไว้ผมเปียสองข้างสวมชุดกระโปรงยีนหน้ามหาวิทยาลัยใจกลางเมืองอันเป็นสัญลักษณ์ของเซบิยา

“อ้อ นี่หนูเป็นลูกสาวของนิต้าหรือจ๊ะ” หญิงสูงวัยเบิกตากว้างก่อนจะเผยรอยยิ้มที่กว้างกว่าเดิม

“นิต้า” ที่ผู้หญิงคนนี้เรียกเป็นชื่อเล่นที่มารีอาตั้งให้นิตยาแม่ของนตานรี หญิงสาวเองใช้เวลาอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะนึกออกว่านิต้าหมายถึงใคร

“เอ๊ะ!...คุณ?” นตานรีชี้ไปที่มารีอาแล้วเผลอมองเทียบหน้าเด็กสาวในรูปถ่ายกับคนตรงหน้า

“ยินดีต้อนรับสู่เซบิยาจ๊ะ แม่สาวน้อย” มีความยินดีอันมากล้นในแววตาของหญิงสูงวัยตรงหน้า เธอพาร่างท้วมในชุดเสื้อสีดำลายจุดสีขาวยุคปกเสื้อติดลูกไม้โครเซต์ออกมาจากเคาน์เตอร์แล้วตรงเข้ามาสวมกอดสาวไทยเสียเต็มรัก แถมยังจูบที่แก้มซ้ายขวาของนตานรีอันเป็นการทักทายแบบสเปนก่อนจะพูดภาษาสเปนเร็วออกมา

“โอโละ! เอนกันต้าต้า เด โกอโนเชสเล่ อี กวาล เอส ตุ นัมเบร⁷”

นตานรีฟังตามไม่ทันเลยว่าคุณนอกจากคำว่าสวัสดิแล้วอีกฝ่ายพูดอะไรออกมา

พอเห็นว่าสาวรุ่นลูกทำหน้าง มารีอา ก็พูดใหม่เป็นภาษาอังกฤษ
 “ขอโทษทีจ๊ะ ฉันดีใจมากไปหน่อย ไม่คิดเลยว่าจะได้ติดต่อกับ
 นิด้าอีก เราห่างหายไปนานมากๆ แล้ว เอาใหม่ละ ยินดีที่ได้รู้จักจ๊ะ
 และหนูชื่ออะไรจ๊ะ”

“หนูชื่อนตานรีค่ะ คุณเรียกหนูแค่นั้นก็พอแล้วค่ะ” นตานรียังมี
 สีหน้าเหลือเชื่อค้างอยู่ เธอไม่คิดมาก่อนว่าจะเจอมารีอาตัวเป็นๆ เพราะ
 เธอหวังเพียงแค่มายถ่ายรูปที่เกสต์เฮาส์นี้ก่อนที่จะไปเที่ยวที่อื่นต่อก็
 เท่านั้น

“หนูอายุเท่าไรแล้วจ๊ะ แล้วนิด้าเป็นอย่างไรบ้าง เธอสบายดีไหม?
 โอ ฉันคิดถึงเธอเหลือเกิน”

“คุณแม่หนูสบายดีค่ะ แล้วตอนนี้หนูอายุสี่สิบเก้าปีแล้วค่ะ
 อีกไม่กี่เดือนก็จะสามสิบแล้ว”

“ไม่จริงนะ หนูหน้าเด็กมากๆ ป้าคิดว่าสักสี่สิบต้นๆ เองนะ”
 มารีอาสำรวจหญิงสาวด้วยแวตาทะลัดใจ

“เป็นความจริงทุกประการ ไม่ได้โกหกหรอกค่ะ” คนหน้าอ่อน
 ยิ้มหวานให้ก่อนที่รอยยิ้มจะจืดลงไปนิด เมื่อนึกได้ว่าเมื่อคืนก็มีคนหัก
 ว่าเธอหน้าอ่อนแบบนี้...นตานรีประหลาดใจที่เธอยังจำได้ว่า เขาคอนั้น
 พูดอะไรไว้บ้าง เธอควรจะลืมไม่ใช่หรือ

“อ๊ะ! ขอโทษทีจ๊ะ ป้าตื่นเต้นจนลืมแนะนำตัวไปเลย ป้าชื่อมารีอา
 ซานเชส มาร์ติน เด อาร์อัส ไม่ต้องประหลาดใจนะที่ชื่อยาวขนาดนี้
 ที่ห้อยท้ายเป็นนามสกุลสามีจ๊ะ เรียกป้าว่ามารีอา ก็พอ”

⁷ โอลา! เชนกันต้าต้า เด โคโนเชสเล อี กวาล เอส ตู นัมเบร (Hola! Encantada de conocerle e¿Cuál es tu nombre?) Hola! แปลว่า สวัสดี! Encantada de conocerle แปลว่า ยินดีที่ได้รู้จัก (ผู้หญิงพูด) e¿Cuál es tu nombre? แปลว่า และคุณชื่ออะไร?

“โอเคค่ะ มาริอา”

“แล้วนี่ไปไงมาไงจะเนี่ย แล้วมากับใครหรือเปล่านั้น มีห้องพักแล้วหรือยัง? อ้อ คงมีแล้วสินะคะ แล้วที่พักอยู่แถวไหน ไกลหรือเปล่า มาพักกับป่าดึกกว่าไหม? แล้วนี่จะอยู่สเปนกี่วันจะ ไปเที่ยวที่ไหนมาบ้างแล้ว เออ แล้วกินข้าวกินอะไรมาหรือยังนะ น้ห หนูตัวเล็กแล้วก็ผอมบางมากเลยนะเนี่ย อย่าปล่อยให้ห้องว่างนะจะ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวโรคกระเพาะจะถามหา” พอเปิดปากถามได้ คุณป้ามาริโอก็ปล่อยให้ถามออกมาเป็นชุดราวกับรัวปืนกลเลยทีเดียว ทำเอาสาวรุ่นลูกตั้งรับแทบไม่ทัน

“ใจเย็นๆ ค่ะ มาริอา เอาทีละคำถามนะคะ ก่อนอื่นคือหนูพักอยู่ที่โรงแรมเซบิยา พาเลซ แล้วก็อยู่สเปนอีก 2-3 วันค่ะ แล้วก็...”

“ขอโทษทีจะ มันเป็นเรื่องเคยชินนะ...เดี๋ยวนะ” มาริอายกมือห้ามเธอหันไปดูนาฬิกาเรือนเก่าที่ตั้งโชว์อยู่ก่อนจะตัดสินใจว่า “เอาอย่างนี้เราไปนั่งคุยกันตรงโน้นดีกว่า มีเรื่องเยอะแยะที่ต้องเล่าสู่กันฟังและที่สำคัญมือเย็นนี้ หนูต้องอยู่ทานข้าวกับฉันนะ”

“ได้ค่ะ ด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่งค่ะ” นตานารีตอบรับทันทีในเมื่อเวลาเย็นนั้นเธอไม่ได้มีนัดหมายกับใครอยู่แล้ว

มาริอาร์้องสั่งให้อัลบาโน เด็กหนุ่มวัยรุ่นมาเฝ้าเคาน์เตอร์แทน จากนั้นก็วางแผนนตานารีพาเดินไปนั่งที่โต๊ะเหล็กตัดสี่ดำ มีบริการหญิงอีกคนเดินเข้ามาสอบถามความต้องการของนตานารี เธอสั่งโกโก้มาดื่มเพราะกลัวว่าหากสั่งกาแฟไปแล้วเธออาจจะนอนไม่หลับในคืนนี้

“เอาละ น้ห หนูมาที่นี่ได้อย่างไรละจ๊ะ แล้วเกิดอะไรขึ้น ฉันคิดว่าชีวิตนี้คงจะไม่ได้ติดต่อกับน้ด้าแล้วเสียอีก”

“อ้อ พอดีว่าหนูจะมาเที่ยวที่นี่นะจ๊ะ แล้วแม่ก็เลยอยากให้ลองมาหาดูตามที่อยู่ใจจดหมายนี้แหละค่ะ จริงๆ แม่หนูเขาก็อยากจะได้ติดต่อกับคุณป้านะจ๊ะ แต่พอห่างหายไปนานมาก แม่ก็ไม่กล้าจะส่งจดหมายมาค่ะ

ต้องขอโทษด้วยนะคะที่ขาดการติดต่อไป เพราะตอนนั้นแม่บอกว่าแม่จำเป็นต้องย้ายบ้านหลายครั้งทำให้ต้องย้ายโรงเรียนด้วยคะ”

นทานรีก้มศีรษะให้เล็กน้อยจนมารีอาส่ายหน้าพร้อมกับโบกมือเป็นเชิงห้ามปรามว่าไม่เป็นไร

“ไม่เป็นไรหรอกจะ ไม่ต้องขอโทษ บ้าเข้าใจดี ถึงว่าสิ ครั้งสุดท้ายที่เขียนจดหมายไปหาที่โรงเรียนนั้น ซีสเตอร์ที่โรงเรียนเขาก็เขียนตอบกลับมาว่า แม่หนูย้ายโรงเรียนไปแล้วและไม่ทราบว่าจะไปอยู่ที่ไหน บ้าเลยไม่รู้จะติดต่อกับแม่ของหนูอย่างไร แหม แม่หนูไม่น่าใช้ที่อยู่โรงเรียนติดต่อกันเลยนะ ไม่อย่างนั้นตอนนี้เราอาจจะติดต่อกันมาตลอดก็เป็นได้ ...แต่บางทีมันก็เป็นเรื่องของจังหวะที่ทำให้เวลาของเราสองคนคลาดเคลื่อนกันไปนะนะ” ยังไม่ทันพูดต่อ โกโก้ร้อนๆ ส่งกลิ่นหอมอวลก็ถูกนำมาเสิร์ฟลงตรงหน้าของนทานรีพร้อมกับกาแฟดำคือไอศของโปรดของมารีอ

หญิงสาวยกถ้วยโกโก้ขึ้นมาเป่าแล้วบรรจงจิบน้อยๆ เธอนึกชอบในรสชาติหวานกลมกล่อมของโกโก้ถ้วยนี้มาก มารีอเห็นดังนั้นก็ชวนกินข้าวด้วยทันที คุณป้าชาวสเปนนี้ที่หวังที่หญิงสาวคราวลูกคนนี้จะยอมบอบบางไปหน่อย

“นี่หนูได้กินอะไรมาหรือยัง เอาตปัส⁸ ไหมจะ เดี่ยวป้าสั่งให้เขายกมา หรือหนูจะเข้าไปหยิบข้างในบาร์ก็ได้นะ มีอาหารให้เลือกเยอะเลย” มารีอชี้ไปทางห้องอาหาร แต่นทานรีส่ายหน้า

“ไม่ต้องหรอกคะ หนูยังอิมอยู่เลยคะ”

“จะทนหิวไหวหรือจะ มือเย็นของบ้านป้าอยู่ที่สามทุ่มครึ่งนา”

⁸ ตปัส (Tapas) คืออาหารกินที่เล่นกึ่งจริงของชาวสเปน นิยมรองท้องก่อนจะกินมื้อค่ำ ซึ่งจะเป็นของว่างชิ้นเล็กๆ ตกแต่งอย่างดี เช่น ซีส มะกอก ขนมปังหมักทอด กุ้งรมควัน หอย ไส้กรอก สลัดผัก และอื่นๆ อีกมาก

“เอ๊ะ! สามทุ่มครึ่งเขี้ยวหรือคะ?” นตานรีเคยอ่านผ่านตามาบ้าง จึงรู้ว่าคนสเปนกินข้าวกันตึกอยู่ แต่ตอนแรกเธอใช้ความเคยชินของตัวเองจึงนึกไปว่ามีเย็นคือช่วงหกโมงเย็นหรือหนึ่งทุ่มเสียอีก ตามปกติแล้วสี่ทุ่มเธอก็ขึ้นเตียงเรียบร้อยแล้ว

“คนที่นี้ทานข้าวเย็นกันประมาณ 4 ทุ่มทั้งนั้นแหละจะ ไปเปลี่ยนใจใหม่ ตาปัสร์านป่าอร่อยน้ำ แม่ครัวที่นี้ชั้นหนึ่งนะจ๊ะ แยกที่มาพักนี้ชมเปาะกันทุกคนเลย” มาริอายกนิ้วโป้งขึ้นการันตีคำพูดตัวเอง

“ไม่เปลี่ยนใจละ” นตานรียังคงเกรงใจอยู่ดี เป็นผลให้มาริอาถอนหายใจเบาๆ อย่างรู้สึกขำดีใจนิดๆ

“สาวๆ นะ ไม่ต้องโตเอตก็ได้...ແหม ถ้าหนูมาอยู่ที่นี้นานๆ หน่อยก็ตีทروق ป้าจะเลี้ยงให้อ้วนเลย นิด้านี้ก็อย่างไร ปล่อยให้ลูกสาวผอมแบบนี้ได้อย่างไรกัน แบบนี้โดนใครชนเข้าหน่อยก็กระเด็นแล้วเนี่ย” คุณป้าชาวสเปนถือโอกาสจับแขนของสาวไทย ดูท่าเธอจะห่วงจริงจังที่อีกฝ่ายไม่มีเนื้อหนังมากกว่านี้

“หนูไม่ได้ผอมขนาดนั้นเสียหน่อยละ มาริอา” นตานรีทราบดีว่าตัวเองมีน้ำหนักอยู่ในเกณฑ์ปกติ ไม่ได้เป็นโรคขาดสารอาหารอย่างที่อีกฝ่ายใช้สายตาสี้ออกมาแน่นอน เพียงแต่ช่วงนี้เธอมีอาการเครียดเลยกินอาหารไม่ลง น้ำหนักคงจะลดไปบ้าง ไว้เธอกลับไทยและอาการทางจิตดีขึ้นเมื่อไร น้ำหนักตัวเธออาจจะกลับมาเท่าเดิม

“อ้อ แล้วนี้หนูมีพี่น้องกี่คนจะเนี่ย ป้านะพอแต่งงานแล้วก็แทบจะย้ายไปอยู่มาดริตตลอดเวลา พอช่วงลูกๆ ปิดเทอมโน้นแหละถึงจะได้อย้ายกลับมาอยู่ที่เซบิยาบ้าง หนูหนักนี้โชคดีมากเลยนะเนี่ย เพราะว่าตอนนี้ที่เซบิยามีเทศกาล ป้าเลยกลับมาที่นี่พร้อมกับลูกๆ นะจ๊ะ ถ้าหนูมาวันอื่น ไม่สิ นี่ถ้าหนูมาช้ากว่านี้ไปอีกสักชั่วโมง ป้าจะออกไปข้างนอกเราก็คงไม่ได้เจอกันแน่ๆ สวรรค์! นี่มันเป็นพรหมลิขิตที่กำหนดให้เราเจอกันชัดๆ”

เห็นคุณป้ากำลังเล่าเรื่องครอบครัวอย่างออกรส หญิงสาวก็ไม่กล้าขัด เธอหยิบมือถือขึ้นมากดหารูปถ่ายของครอบครัวแล้วยื่นให้มารีอาดูประกอบคำบอกเล่า

“นั่นสิคะ โชคดีจริงๆ ที่ได้เจอคุณ นี่รูปถ่ายครอบครัวหนูค่ะ จำได้ใช่ไหมคะ นี่คุณแม่กับคุณพ่อหนูค่ะ ครอบครัวเรามีลูกสาวสามคนค่ะ หนูเป็นลูกสาวคนโต คนซ้ายมือนี้เป็นน้องสาวคนรองชื่อเน็ด ส่วนคนตรงกลางนี่คือน้องคนสุดท้องชื่อเน็ดค่ะ พอแม่ได้แต่งงานกับพ่อก็อยู่ที่กรุงเทพรฯ มาตลอดเลยคะ” นตานรีเห็นด้วยว่ามันเหมือนพรหมลิขิต ทั้งที่เวลาก็ผ่านไปนานมากแล้ว แต่เธอก็ได้มาเจอกับมารีอาจนได้ สงสัยสวรรค์คงอยากให้แม่เธอได้ติดต่อกับมารีอาต่อไปแน่ๆ นตานรีอยากจะทำโทรศัพท์ไปหามารดาเพื่อให้ได้คุยกับมารีอาตอนนี้ แต่ที่สเปนกับไทยเวลาต่างกันก็ประมาณห้าชั่วโมงกว่าๆ ตอนนี่ที่สเปนห้าโมงกว่าแล้ว ที่ไทยก็คงจะราวๆ สี่ทุ่ม หญิงสาวไม่อยากรบกวนเวลานอนของบุพการีสักเท่าไร

“โอ๊ะ! แหม นี่ด้านี่หน้าตาไม่เปลี่ยนแปลงเลย เอ พวกหนูนี่หน้าตาเหมือนคุณพ่อเป็นส่วนใหญ่นะเนี่ย” มารีอาเอ่ยวิจารณ์ออกมา พี่น้องสามสาวในรูปนั้นดูจะมีใบหน้าและผิวพรรณเหมือนพ่อมากกว่าแม่

“ป้าเองก็มีลูกชายสามคนเหมือนกันจ้ะ เออเนี่ย...ไม่รู้แม่หนูเคยเล่าให้หนูฟังบ้างไหมว่าป้ากับแม่ของหนูรู้สึกเหมือนกันว่านิสัยของพวกเราคลายกันมากทั้งๆ ที่เติบโตกันมาคนละวัฒนธรรม คนละประเทศ แต่นี่ก็ไม่แน่ว่าจะคล้ายกันในแง่นี้ด้วยนะ ลูกชายป้าคนโตแก่กว่าหนูประมาณ 4-5 ปีเนี่ย ชื่อลอเรนโซ ส่วนคนรองนี้อายุเท่ากับหนูเลย 29 ปี ชื่อลาซาโร ส่วนคนสุดท้องก็อายุ 25 ปีแล้ว ชื่อลูเซียโน ป้าหายห่วงไปได้หน่อยหนึ่ง ต่างคนต่างเรียนจบ มีงานมีการทำกันหมดแล้ว แต่เสียอยู่อย่าง...ไม่มีใครมีลูกมาให้ป้าอุ้มสักที ตอนนี่ป้าอยากเลี้ยงหลานจะแยแล้วนะเนี่ย เพื่อนป้าแนะหาน้ำหนักกันไปหมดแล้ว มีเด็กน่ารักๆ มาให้

อู๋ม ป้าได้แต่นั่งดูหลานคนอื่นเขาตาละห้อย เหงา แต่เจ้าพวกลูกชาย ป้านะ พอทวงถามถึงเจ้าสาวที่ไรทำเป็นหายตัวกันไปทุกคน เจ้าคนโตก็ทำเป็นวุ่นๆ ไปโน่นมานี่ ซื้พจรวงเท้าตลอด เจ้าลูกคนที่สองก็โน่น หนีไปเก็บตัวในไร่ ไม่เรียกละไม้ไผลหน้ามาให้เห็น ส่วนเจ้าลูกชายคนที่สามก็อ้างว่ารอพี่ๆ แต่งก่อน เฮอะ ลูกชายป้าแต่ละคนนี่นะ หวงความโสดเสียยิ่งกว่าอะไร...อู๋ย บ่นเสียยาวเชียว แล้วทางหนูกับพี่น้องล่ะจะเรียนจบหมดแล้วหรือยัง” พอปล่อยให้มารีอาเป็นฝ่ายพูด สาวสูงอายุก็ปล่อยของยาวเหยียดเป็นขบวนรถไฟเลยทีเดียว

“เรียนจบหมดแล้วละคะ แเน่ตอายุ 26 ปีคะ ส่วนเน่ตก็ 23 ปี เพิ่งเข้าทำงานเมื่อปีที่แล้วเองคะ แม่เขาก็หมดหวังไปเหมือนกัน” นตานรี ชะงักไปเล็กน้อยที่ลูกชายคนแรกของมารีอาดันชื่อลอเรนโซ เธอได้แต่บ่นในใจที่ลอเรนโซเป็นชื่อโหลอะไรแบบนี้เสีย

‘ลอเรนโซ...ตาราซาชื่อโหลเอ๊ย’ เธอนึกซ้ำๆ แล้วคิดได้ว่า ในเมื่ออีกฝ่ายหวังฟันสาวฟรีคงไม่ใช่ชื่อจริงมาแนะนำตัวแหงๆ

“อืม...ตายจริง! ป้าสิมถามไปเลย นี่หนุ่มมาสเปนกับใครหรือจะแล้วไปเที่ยวที่ไหนมาบ้างหรือยังล่ะ”

“นี่มาสเปนคนเดียวคะ คนอื่นๆ เขาไม่ว่างกัน เมื่อวานหนักก็เดินชมมหาวิหารแห่งเซบิยา⁹ และบริเวณรอบๆ มาแล้ว วันนี้ก็เลยกะว่าจะไปถ่ายรูปที่ปลาซา เด เอสปันญานะคะ”

“แล้วหนุ่มที่ไหนอยากไปอีกไหมจะ เดียวฉันจะให้ลูกชายไปเป็นเพื่อน แล้วไปดูระบำฟลาเมงโก¹⁰ มาหรือยัง? ไม่ได้นะ มาสเปนแล้วพลาดการดูระบำฟลาเมงโกของแท้ถือว่ามาไม่ถึงสเปนนะจ๊ะ”

“ไม่ต้องลำบากหรอกคะ มารีอา หนูไปเที่ยวคนเดียวได้คะ จริงๆ นะคะ” หญิงสาวปฏิเสธเป็นพัลวัน

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกจ้ะ ลูกชายป้านะ เคลียร์งานกันหมดแล้ว ถึงได้มาที่นี่กับป้าได้ เทศกาลเฟเรีย เด อะบริล¹¹ นี่ถือเป็นช่วงพักร้อน

ของสมาชิกในครอบครัวป่าทุกคนแหละจะ ดังนั้นพวกนี้ห่างมาก นั่นไง พุดถึงก็มาพอดีเลย ลาซาโรมานี่หน่อย” มาริอาวกวักมือเรียกบุตรชาย คนที่สองซึ่งเพิ่งเดินผ่านประตูโค้งออกมาจากในส่วนที่พักของครอบครัว

“หือ? มีอะไรครับแม่” เจ้าตัวเดินตรงมาตามคำเรียกหา ก่อนจะหันกลับมาส่งยิ้มน้อยๆ ให้สาวเอเชียที่นั่งอยู่กับมารดา ซึ่งชายหนุ่มเข้าใจว่าเป็นแขกที่มาพักที่เกสต์เฮาส์ของมารดา

ลาซาโรเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย ผมหื่นตรงสีดำสนิท เขามีดวงตาสีฟ้าเหมือนสีของน้ำทะเลอันสงบนิ่ง ในแวตานั้นมีรอยยิ้มจางๆ อยู่ ความเป็นมิตรที่เขาส่งมาทำให้ทันารีตอบรับเขาด้วยรอยยิ้มเช่นกัน

“นี่ หนูหน้ท นาทานารี มาจากประเทศไทยจ้า คนนี้ละเขาเป็นลูกสาว เพื่อนแม่ที่เคยส่งจดหมายคุยกันเมื่อหลายสิบปีก่อนนะ ที่เคยเล่าให้ฟัง จำได้ไหม? หนูหน้ท นี่ลาซาโร ลูกชายป่าคนที่สองจะ หล่อ นิสัยดี เนื้อหอม แต่ไม่เจ้าชู้ มีบ้านมีรถพร้อม ยังโสดสนิทนะจ๊ะ แต่ที่ล้ำค่าที่สุดคือ

⁹ มหาวิหารแห่งเซบิยา (Sevilla Cathedral) เป็นอารามทางคริสต์ศาสนาที่ใหญ่เป็นอันดับสามของโลก หากนับเรื่องสไตล์สถาปัตยกรรมแล้วถือเป็นโบสถ์โกธิคซึ่งใหญ่ที่สุดในโลก มีเนื้อที่ทั้งหมด 23,500 ตารางเมตร

¹⁰ ระบำฟลามงโก (Flamenco) เป็นการเต้นรำประเภทหนึ่งของประเทศสเปน มีกำเนิดขึ้นที่แคว้นอันดาลูเซียทางตอนใต้ของสเปน และได้รับอิทธิพลมาจากการเต้นพื้นเมืองจากหลายวัฒนธรรม องค์ประกอบของการเต้นฟลามงโกได้แก่ การปรบมือเข้าจังหวะ (palmas) การกระแทกเท้ากับพื้น (zapateado) การเต้น (baile) ซึ่งสามารถใช้ประกอบกับดนตรีกีตาร์ (toque) และเนื้อร้อง (cante) หรือไม่ได้

¹¹ เทศกาลเฟเรีย เด อะบริล (La Feria de Abril) แปลว่า เทศกาลในเดือนเมษายน แต่แรกตั้งใจให้เป็นตลาดค้าขายวัวควาย ต่อมากลายเป็นงานปาร์ตี้สังสรรค์ โดยนำเอกลักษณ์และประเพณีประจำท้องถิ่นเข้าไว้ด้วยกัน

มีป้าเป็นแม่เขานี่แหละ ถ้าป้าเป็นหนูจะรีบคว้าโอกาสนี้ในทันทีเลยนะ”
มารีอายังออกเสียงชื่อของนตานรีซ้ำไปหน่อย แต่พอเป็นเสนอขายลูกชาย
ละครี่ มารีอากล่าวอย่างซำหำนาญอย่างคล่องปาก แถมขยิบตาให้สาวเจ้า
อีกด้วย ดูท่าจะเคยพูดขายลูกชายแบบนี้มาเป็นร้อยรอบแล้ว

“แม่ครับ ชายผมแบบนี้ เดียวน้องเขาก็กลัวกันพอดี” ลาซาโรรั้ง
แม่ไว้นิดๆ แล้วมองนตานรีเต็มตามากขึ้น ดูเหมือนว่าแม่จะเคยคุยว่า
มีเพื่อนทางจดหมายอยู่ไทย แต่นั่นก็นานมากแล้วที่ขาดการติดต่อกัน

“ไม่รีบขายตอนนี้ แล้วเมื่อไรแม่จะได้อุ้มหลานล่ะ” แม่ของ
ชายหนุ่มสุดหล่อค้อนใส่ลูกชายแต่พองาม ถือโอกาสเหินลูกไปในตัว
ด้วย

“แหม น่าเสียดายนะคะ หนูดันชอบหนุ่มเอเชียมากกว่าไม่อย่างนั้น
หนูจะรีบคว้าโอกาสนี้ไว้ค่ะ...คุณลาซาโรคะ คุณป้าบอกว่าเราอายุเท่ากันคะ
ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ ฉันชื่อนตานรี เรียกสั้นๆ ว่า นัท ก็พอค่ะ” นตานรี
ตอบกลับมารีอาด้วยการกล่าวล้อเล่นเช่นกัน ก่อนเธอจะหันไปแก้ความ
เข้าใจผิดกับหนุ่มสเปนอีกคนพร้อมกับยื่นมือไปเพื่อจับมือพलग
แนะนำตัวอีกรอบ

ลาซาโรเลิกคิ้วเล็กน้อยอย่างคาดไม่ถึง แล้วจึงยื่นมือมาจับเขย่า
ด้วยความยินดี

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับ คุณนตานารี สาวเอเชียที่น่าอ่อน
จริงๆ นะครับ ว่าแต่คุณเกิดเดือนอะไรครับ ผมเกิดเดือนเมษายน
ปี 83 แล้วคุณล่ะครับ”

“มารีอาก็บอกแบบนี้เหมือนกันค่ะ นี่เป็นข้อดีของพวกเราสาว
เอเชียละมั้งเนี่ย ฉันเกิดเดือนกรกฎาคมค่ะ”

“ว่า หนูนัทละครี่ ป้าให้โอกาสหนูคิดใหม่สองวินาที เปลี่ยนใจใหม่
หนุ่มสเปนนะแสนจะเฝ้าใจนะจ๊ะ เสียงลาซาโรหนุ่มมาก ชื่อลาซาโรตอนนี้
ป้าจะลดราคาให้สุดๆ เลยอ้อ แอมแม่บ้านกับพี่เลี้ยงเด็กอีกอย่างละคน

เลยนะ บ้าทำอาหารอร่อยมากเลย รับรองว่าถ้าหนูได้ชิมแล้วจะติดใจ
ดูจากหุ่นลูกชายป่าสิ เน่นๆ แบบนี้ป่าเลี้ยงมากับมือ” คนเป็นแม่ยื่นมือ
อวบๆ ขึ้นมาบีบแขนลูกชาย

“แม่ครับ...เห็นผมเป็นสินค้ำค้างสต็อกไปได้ อย่าเอามาเร่ขาย
แบบลดแลกแจกแถมแบบนี้สิครับ เกิดสาวๆ รู้เข้า ผมจะราคาตกหมด”
เจ้าตัวเอ๋ยท้วงอย่างไม่จริงจังอะไร

“ก็ต้องยี่สิบเก้าเข้าไปแล้วไม่พาแฟนมาให้แม่ดูตัวเสียที่ ไม่เรียก
ค้ำค้างสต็อกแล้วจะให้เรียกว่าอะไร ฮี เดี่ยวแม่จะไปทำงานเฟรียเสียหน่อย
ส่วนเรานะช่วยไปเป็นไกด์ให้นักท่องเที่ยว ผู้หญิงเอเชียตัวคนเดียวเกิดโดน
โจรมาจกชิงวิ่งราวไปแล้วจะแย่ อีกอย่างตอนสามทุ่มก็พานท์เขากลับ
มากินข้าวเย็นกับพวกเราด้วยเลย อ๊ะ! ตกลงหนูหนี้ยังไม่เคยไปดูระบบา
ฟลามงโกใช้ไหมจ๊ะ”

“คะ ยังไม่เคยคะ”

“ดีละ เดี่ยวป่าจองโต๊ะร้านที่มีระบบาฟลามงโกให้หนูก็แล้วกัน
ตอนห้าทุ่มนะจ๊ะ หลังอาหารย่อยแล้วไปดูกัน แล้วหนูจะต้องประทับใจ
แน่ๆ” มาริอาจัดแจงกำหนดโปรแกรมให้เสร็จสรรพ

“เอ่อ...ไม่ต้องขนาดนั้นก็ได้อะ” นตานรีเห็นว่าชักจะวุ่นวาย
กันไปใหญ่ อีกฝ่ายไม่จำเป็นต้องลำบากต้อนรับเธอมากมายก็ได้

“ป่าบอกแล้วว่าอย่าเกรงใจกัน เดี่ยวกลับไปไทยไปแล้วแม่หนูจะ
หาว่าป่าต้อนรับไม่ดี...ให้ป่าได้ต้อนรับหนูอย่างเจ้าบ้านที่ดีหน่อยเถอะจ๊ะ”
คุณป่าแสนดีส่งสายตามาคาดคั้น นตานรีเลยพยักหน้าให้แล้วตอบรับ

“ขอบคุณมากเลยคะ มาริอา คุณใจดีกับหนูมากเลยคะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ เรื่องเล็กสำหรับฉันอยู่แล้ว”

ลาซาโรซึ่งเฝ้าต่อขึ้นมา “แม่ผมเขาช่างดูแลนะครับ อีกอย่างแม่
เขาอยากมีลูกสาว แต่ดันมีลูกชายหมด พอมาเจอคุณเข้าก็คงถูกชะตา
อยู่มาก ดังนั้นไม่ต้องเกรงใจไปหรอกนะครับ”

นตานรีตอบรับสั้นๆ ระหว่างนั้นก็ไม่มีใครบางคนส่งเสียงทักนำหน้าตัวเองมา

“คุยอะไรกันอยู่หรือครับ แม่”

“มาแล้วหรือพ่อตัวดี เมื่อคืนหายไปไหนมาซะ” มารีอาหันไปหาต้นเสียงพร้อมกับขอกกล่าวหาที่บุตรชายไม่กลับมาอนคั่งคืนที่นี้ ไปค้างที่อื่นแล้วแทนที่อย่างน้อยจะกลับสายๆ นี่พ่อเจ้าประคุณเล่นกลับบ้ายกันเลยทีเดียว นตานรีเองก็หันไปมองคนมาใหม่เช่นกัน

“พ่อตัวดี” เดินมาจากทางด้านหน้า เข้ามาหอมแก้มมารดาซ้ายขวา เป็นการทักทายระคนประจบเอาใจไปในตัว

“นี่ไม่ต้องมาอ่อนเสียให้ยาก มากๆ มารู้อักกันหน่อย นี่หนูหน้าตานานรี เป็นลูกสาวของเพื่อนทางจดหมายของแม่ที่เคยเล่าให้ฟังไป หนูหน้าจะ นีลอเรนโซ่ ลูกชายคนแรกของป่าเองจ๊ะ” คุณป้าใจดีผายมือแนะนำสาวไทย

พอเห็นหน้า ‘ลูกสาวเพื่อนแม่’ ลอเรนโซ่ก็เลิกคิ้วน้อยๆ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นยิ้มพรายตามแบบฉบับ

“...มาจากประเทศไทยสินะครับ” เจ้าตัวดวงตาเป็นประกายวาววับขณะที่เอ่ยออกมา ก่อนจะขยับเข้าหานานรีที่ยังตั้งตัวไม่ติด

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณนตานรี...โอลา” ว่าแล้วชายหนุ่มเจ้าของนัยน์ตาสีเขียวเข้มก็โน้มตัวลงมาใกล้แล้วหอมแก้มซ้ายขวาของหญิงสาวที่มีใบหน้าขาวซีดเหมือนกระดาษไปเรียบร้อยแล้ว

นตานรีตัวแข็งทื่ออึกตักกว้างอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเองและสะดุ้งโหยงเมื่อริมฝีปากของชายหนุ่มแตะแก้มเธอ กลิ่นกายของเขาผ่านเข้ามาในจมูกและลมหายใจร้อนๆ ปลูกเร้าให้ความทรงจำของเมื่อคืนโลดเล่นขึ้นมาอีกครั้ง แก้มของเธอร้อนหน้าและระบายสิริระเรื่ออย่างห้ามไม่ได้

‘ลอเรนโซ่!’

หัวใจของ ‘เจ้าหญิง’ ทำงานหนักมาก เต้นตุ้มๆ เหมือนจะหลุด

ออกมาจากอก แต่เนื้อตัวกลับชาวบ มือไม้อ่อนยวบยวบ ไม่รู้จะทำอย่างไร กับสถานการณ์ตรงหน้าดี แม้แต่คำทักทายเธอยังไม่สามารถเอ่ยออกมา จากปากได้

“ลอเรนโซ่ ดูลี หนูนี้ที่เขาตกอกตกใจหมดแล้ว เห็นไหมนั่น รู้ก็รู้ว่าคนเอเชียเขาไม่ชินกับการทักทายแบบเรา ยังจะไปทักอีก โถ หน้าซีดเขียว” แม่มาริอาจะพูดออกไปแบบนี้ แต่เธอก็รู้สึกตึงตึงๆ ว่านทานรี ผิดปกติไปอย่างเห็นได้ชัด เช่นเดียวกับลาซาโรที่คิดว่าหญิงสาวที่เมื่อครู่ ยังปกติดีอยู่นั้น ทำไมพอพี่ชายโผล่เข้ามาถึงได้ดูตกใจเหมือนเห็นผีหลอก วิญญาณหลอนไปเสียได้

นทานรียังพูดอะไรไม่ออกนอกเสียจากจะร้องโหยหวนในใจว่า ‘โลกมันกลมเกินไปหรือว่าดวงเรามันช่วยกันแน่เนีย! ...พระเจ้าใจร้าย กับเธอไปแล้วนะ’

“คุณไม่ยินดีที่จะได้รู้จักผมหรือครับ คุณ...นาตาลี ไอะ ไม่สิ คุณนทานรี” ลอเรนโซ่ยอมถอยห่างออกมา ทั้งจิ้งหหวะให้นทานรีได้มีสติ กลับมาได้ตอบ

“ขอโทษค่ะ ฉันตกใจไปหน่อย ไม่ชินกับการทักทายแบบนี้จริงๆ เอ่อ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ คุณลอเรนโซ่” นทานรียิ้มจัดให้ลอเรนโซ่ก่อนจะหันไปสบตามาริอาโดยพยายามไม่สนใจชายหนุ่มเจ้าเสน่ห์ซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ความคิดในหัวยังจับต้นชนปลายไม่ถูก เธอจะไปกล้ำสู้หน้าผู้ชายที่นอนด้วยเมื่อคืนได้อย่างไรกัน

แม้ว่าหญิงสาวจะพยายามไม่คิดมาก แต่ลอเรนโซ่คือความ ผิดพลาดที่กวาดไปซุกไว้ใต้พรมเรียบร้อยแล้ว ...แล้วเจ้าความผิด ตัวเป็นๆ นี้ก็ดันโผล่ออกมานอกพรมประจานความมั่งง่ายของเธอ เสียอย่างนั้น

เธอเผลอกัดริมฝีปากตามความเคยชินก่อนจะรีบหาหัวข้อสนทนา ใหม่

“เหมม ลูกชายคุณป้าแต่ละคนหล่อๆ ทั้งนั้นเลยนะคะ” นตานรีชวนมารีอาคุยอย่างต้องการจะกลบเกลื่อนความผิดปกติในหัวใจ เพราะเธอมั่นใจว่าหากจุดประเด็นใดขึ้นมาสักประเด็น เดี่ยวคุณป้าก็คงจะต่อความยาวๆ ให้เอง ช่วยทดเวลาบาดเจ็บให้เธอได้มีเวลาคิดมากขึ้นว่าหลังจากนี้จะเอาอย่างไรต่อดี

“ชอบใจมากสำหรับคำชมนะจ๊ะ แต่คนนี้ป้าคงขายเขาให้หนูไม่ได้หรอกนะ ตาลอเรนโซนี่เป็นสินค้ำต้องห้ามสำหรับสาวเรียบร้อยอย่างหนูนะจ๊ะ ป้านะจะเอาไปเลหลังก็ยังไม่กล้าเลย กลัวจะไปสร้างมลภาวะทางจิตใจให้สาวๆ เลยต้องปล่อยพ่อคุณไว้ในสต็อกแบบนี้แหละ หวังว่าสักวันจะมีคนดีๆ ที่หลงผิดไม่กลัวตกรกมาซื้อเขาไป”

“เฮ้ แม่ครับ ทำไมโฆษณาผมเสียสวยหรรษขนาดนี้ละ เดี่ยวมีคนหลงผิดซื้อผมไปในป็นนี้ก็อย่ามาร้องให้ว่าเหงานะ” ลอเรนโซ้ประชดอย่างขำๆ แต่สายตากลับวนเวียนอยู่กับ ‘ว่าที่คนหลงผิด’ ซึ่งตอนนี้เอาช้อนแกงลิงคนโกโก้ที่มีอยู่แค่เศษหนึ่งในสี่ของถ้วยเล่น

“โถ ให้มันมีเถอะพ่อคุณ...แล้วอย่าใช้คราบนักบุญไปหลอกลูกแกะที่หลงทางล่ะ” คุณแม่ตักคอกลูกชายเอาไว้เป็นหยัๆ เสียก่อน เพราะเห็นจ้องมองแขกสาวผู้ก้มหน้างุดๆ ราวกับว่าลายไม้ของโต๊ะเป็นสิ่งที่คุณพลาดชมไม่ได้

“บางครั้งการหลงทางก็ถือเป็นพรหมลิขิตนะครับ” ชายหนุ่มยกไหล่น้อยๆ

“พรหมลิขิตของซาตานละสิ!” มารีอากระตุกแขนเสื้อลูกชายอย่างนี้กระแวง ส่งสายตาดูๆ เป็นนัยว่าอย่าทำร่วมร่ำกับแขกของแม่ แต่พ่อเจ้าประคุณทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ตายละ ป้าคุยแต่เรื่องตัวเองทั้งนั้นเลย หนูน่ารักแบบนี้มีแฟนแล้วแน่ๆ เลย...แล้วนี่หนูหนักแต่งงานแต่งงานหรือยังจ๊ะ”

“อะ เอ่อ หนู...เพิ่งแต่งงานไปไม่นานนี้เองคะ”

นตานรีกำลังจะตอบว่ายังไม่แต่งงาน แต่พอเลื่อนสายตาดูขึ้นมาเจอกับลอเรนโซซึ่งลากเก้าอี้มานั่งด้วย ทำให้โต๊ะกลมดูแคบไปนิดใจเธอก็เปลี่ยนใจตอบไปว่าแต่งงานแล้วแทน ด้านลอเรนโซที่ถือโอกาสนั่งข้างได้ฟังแล้วถึงกับคิ้วย่น ก่อนจะกลับมาทำหน้าที่เรียบเฉย ทว่านัยน์ตาคูกรุ่นด้วยอารมณ์บางอย่าง

“ว่า ป้าอูตส์ล่ะที่เสนอขายลูกชายไปตั้งหนึ่งคน อย่างนี้ก็หน้าแตกสิเนี่ย”

“ไม่หอรอกค่ะ...ขอโทษนะคะ มาริอา หิ้งน้ำไปทางไหนคะ”

คุณป้าชี้ทางให้ “อยู่ทางโน้นจ๊ะ ตรงไปอยู่ด้านขวามือ”

“ขอตัวก่อนนะคะ” นตานรีรีบลุกไปทันที แค่เวลานิดๆ หน่อยๆ ไม่พอรอก เธอต้องการเวลาทำใจมากกว่านี้เพื่อจัดการให้ตัวเองเข้ารูปเข้ารอยกว่าเดิม

...บางครั้งเราก็ต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่ทำลงไป แม้ว່านั้นจะเป็นเรื่องที่ยากจะเอาหน้าซุกดินก็ตาม

พอลับร่างของนตานรี มาริอา ก็เปิดศาลใต้สวนจำลองทันควัน

“มีปัญหาอะไรกับนัทเขาหรือเปล่า ลอเรนโซ เห็นจ้องเอาๆ อยู่เนิ่นแหละ”

“จะไปมีปัญหาอะไรล่ะครับแม่ แต่มีอะไรไหมนี่ก็...ไม่แน่” ลูกชายคนโตตอบกลับอย่างเล่นลิ้น

“อย่าให้รู้เสียวนะว่าไปก่อกดคืออะไรไว้” คุณแม่ยอดนักขายหมายหัวลูกชายเอาไว้ จนเขาต้องรีบปฏิเสธไว้ก่อน อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้ก่อกดอะไร...ไม่ได้ขมขื่น ไม่ได้พรากผู้เยาว์ ไม่ได้ลักพาตัว ไม่เข้าข่ายสักอย่าง

ชายหนุ่มยกสองมือขึ้น ปั่นหน้าเป็นผู้บริสุทธิ์ที่ถูกปรักปรำ “ผมเปล่าแหละ แม่อย่ากล่าวหาผมลอลอยๆ สิครับ”

“หนูนัทเขาเป็นผู้หญิงเรียบร้อยน่ารักใส่ชื่อด้วย ไม่ใช่สาวเปรี้ยว

จิตเซ็ดพันแบบที่แกเคยควง อย่าไปปล่อยวงเด็กดีเลยยะ ถ้าไม่คิดจริงจังด้วยนะ แม่ไม่อยากจะให้ความสัมพันธ์ที่เพิ่งเริ่มต้นใหม่ของแม่ต้องพังทลายลงเพราะแก” มารีอาพูดสกัดลูกชายไว้ก่อน

“เรียบร้อยหรือ? อืม ถ้าอย่างนั้นแปลว่า...ถ้าจริงจังก็เริ่มต้นสานสัมพันธ์ได้สินะครับ” เจ้าตัวตีความเข้าใจตัวเอง แต่เขาไม่คิดว่านทานรีจะเรียบร้อยอย่างที่มารดาคิดสักเท่าไร แต่แบบนี้ก็...น่ารักดีออก

“โอ๊ย! ฉันเริ่มจะโกรธแกแล้วนะ” มารดามีอาการเป็นฟินเป็นไฟขึ้นมายามถูกลูกชายก่อกวน

“ไม่เอา...อย่าโกรธครับคุณแม่ ความโกรธเป็นศัตรูต่อความงามและสุขภาพนะครับ” พอลูกชายกระเช้าเข้าเหยงกลับมา คนเป็นแม่ก็หน้าเครียดกว่าเก่า มารีอาถลึงตามองลูกชายให้หยุดยั่วเธอเสียที

“แม่ชอบอกนะ ลอเรนโซ ความรักเป็นเรื่องสวยงาม แต่การเป็นชู้และการนอกใจเป็นเรื่องเลวทราม เราเป็นผู้ชายนะถึงเสียหายนะก็ยังไม่เท่าไร แต่ผู้หญิงดีๆ ที่ถูกตราหน้าว่านอกใจสามเฑาะจะไม่มีโอกาสได้เกิดใหม่” มารีอากล่าวจริงจัง

“แม่คิดไปถึงไหนกันครับเนี่ย...ถ้าแม่กลัวผมปล่อยผู้หญิงตกนรกละก็ ผมขอสัญญาว่าต่อไปจะไม่ทำอะไรที่มันเลวร้ายเส้นศีลธรรมก็แล้วกันนะครับ”

“โอ้คำว่าศีลธรรมของแกกับฉัน กลัวว่ามันจะมีขอบเขตไม่เหมือนกันนะสิ” คุณนายมารีอาค้อนตาเขียวบ๊ึดให้ ไม่เชื่อวาจาลูกชายเลยสักนิด

“ผมจะไม่ใช่ชู้กับเมียชาวบ้านแน่นอนครับ เสียชื่อลอเรนโซหมด”

“ชู้ไม่เป็น ส่วนชู้ชาก็ห้าม เซ็กซ์เฟรนด์ก็อย่าทำ แฟนชั่วคราวก็ไม่ได้ เข้าใจไหม” มารีอาพยายามหยิบมาทุกคำจำกัดความที่ลูกชายน่าจะเลือกใช้

“เข้าใจทุกข้อเลยครับ คุณแม่ที่รัก” ลอเรนโซตอบรับหนักแน่น เพราะชายหนุ่มคิดว่างานนี้นั้นไม่ได้เข้าข่ายเป็นประเภทไหนที่มารดา ร่ายมา แต่ทำไมเขาถึงตั้งใจหญิงสาวคนนี้นักก็ไม่รู้...

ลาซาโรซึ่งปลีกตัวออกไปโทรศัพท์ กลับมาบอกมารีอว่า “จงโต๊ะ ร้านลุงเปโตรเรียบร้อยแล้วครับแม่”

พูดจบลูกชายคนรองของบ้านเดินไปตัดของว่างในส่วนบาร์คาเฟ่ เล็กๆ ที่ให้บริการเครื่องดื่มและอาหารว่างกับแขกที่มาพัก

“หือ จงโต๊ะอะไรกันครับแม่” ลอเรนโซเลิกคิ้วนิดๆ

“ก็ว่าวันนี้พอกินข้าวมือเย็นกับหนูนี้ทเสร็จแล้วจะพาเขาไปดู ระบายฟลามงโกที่ร้านของเปโตรตอนห้าทุ่มนะ”

“ก็ดีนะครับ” ลอเรนโซมยิ้มน้อยๆ ไม่ว่าจะอะไรเพิ่ม ก่อนจะเสิร์ฟ บ่นว่า

“หิวแล้ว หาอะไรรองท้องหน่อยดีกว่า” ชายหนุ่มรีบสาวเท้า ไปหาน้องชายอย่างมีเป้าหมาย

3

นตานรีแทบจะตบหน้าตัวเองเพื่อเรียกสติให้กลับคืนร่าง เธอ
หนักหัวไปหมดแล้ว เหมือนจะใช้ชีวิตด้วยเถอะ หญิงสาวมองหน้า
ซีดๆ ของตัวเองในกระจกก่อนจะสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ตอนนั้นเธออยาก
ได้นางฟ้าใจดีสักองค์มาเสกให้เธอหายตัวไปจากเกสต์เฮาส์แห่งนี้ พาเธอ
ไปส่งยังสนามบินแล้วกลับไทยในทันที แต่แน่นอนว่าในที่นี้ไม่มีนางฟ้า
มีแต่ราชาตัวร้ายที่รอเธออยู่ด้านนอกโดยไม่รู้จุดประสงค์ แต่สายตา
ที่มองตามไม่ห่างนั้นคล้ายสิงโตเล็งเหยื่อไม่มีผิด ทำเอาเธออยู่ไม่สุข
ใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ตลอดเวลา

หรือเธอจะป่วยการเมืองดี? ปฏิเสธมือค้ำและระบำฟลามังโก
แสนวิเศษนั้นไป...

‘เสียมรยาตตายเลย!’ นตานรีรู้ว่าตัวเองไม่ควรหักหาญน้ำใจ
ของมารีอา ถึงเธอจะมีปัญหาที่ลอรเรนโซ แต่มารีอาอุทิศส่วที่ต้อนรับเธอ
ทั้งที แล้วเธอก็รับปากไปแล้วด้วย จะมากลับคำที่หลัง แกล้งป่วยการเมือง
มันก็ออกจะเกินไปหน่อย

...ตะ แต่เธอไม่อยากจะหลอเรนโซนี่นา! ‘ฮือ จะทำอย่างไร
ดีละทีนี้’

หญิงสาวเสยผมอย่างกัลดกุ่มเต็มที

โอ๊ย! ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เธอช่วย! และความช่วยยังคงเกาะติด

เธออยู่แบบนี้ ต่อให้เธออยู่ในห้องน้ำตลอดไปทั้งชาติก็ไม่สามารถสลัด
เจ้าความช่วยเหลือไปได้

‘ว่าแต่ลอรเโนโซต้องการอะไร’ ตามปกติแล้วพวกที่นอนกันคืน
เดียวนั้น ตอนเช้าก็จำหน้าคนที่พามาอนด้วยไม่ได้แล้วไม่ใช่หรือ?
หรือเขาต้องการสานต่อกับเธออีก?

‘บ้าจริง!’ เธอทำผิดไปครั้งหนึ่งแล้ว จะไม่ยอมให้ตัวเองทำผิด
ซ้ำสองเด็ดขาด!

นตานรีตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าจะทำเหมือนลอรเโนโซคือคนที่เธอ
เพิ่งรู้จัก และถ้าเขามาทำที่มากไปกว่านี้ เธอก็จะต้องปฏิเสธเขาไป หญิงสาว
เข้าใจว่าผู้ชายอย่างลอรเโนโซไม่น่าขาดแคลนอะไร ถ้าเธอไม่ต้องการ เขาคง
ไม่แบล็กเมล์หรือประจานอะไรเธอ คนแบบเขาน่าจะรักศักดิ์ศรีมาก
ถ้าผู้หญิงไม่ต้องการก็คงไม่บังคับ แล้วหลังจากนี้เธอกับลอรเโนโซก็จะเป็น
เพื่อนที่ดีต่อกันเท่านั้น เธออยู่สเปนก็อีกแค่ 2-3 วัน ไม่ลี เธออยู่เซบิยา
แคว้นพรงนี้เท่านั้นเอง แล้วเธอก็จะไม่เจอหน้าลอรเโนโซอีกเลย มีความ
เป็นไปได้สูงมากกว่าจะไม่เจอหน้ากันตลอดชีวิตก็ว่าได้ แล้วเธอจะไปกลัว
ตานันทำไมกัน อีกอย่างเมื่ออยู่ที่เซบิยาก็มีมารีอาอยู่ด้วย ลอรเโนโซ
ยอมไม่กล้าทำอะไรเธอแน่ๆ เมื่อรู้จักผู้ปกครองของลอรเโนโซแล้ว
เธอยังจะกลัวอะไรอีก?

‘ทนๆ เอาหน้อยแล้วกัน เดี่ยวก็ข้ามวัน เดี่ยวก็ผ่านไปแล้ว เธอจะ
ต้องไม่แคร์อะไร ไม่มีอะไรทั้งนั้นแหละ สัมเรื่องเมื่อคืนไปได้แล้ว นตานรี!
ผู้ชายคนนั้นเขายังไม่แคร์อะไรเลย เธอจะแคร์ทำไม เลิกคร่ำครวญแล้ว
ออกไปเจอหน้าผู้ชายคนนั้นได้แล้ว นตานรี!’

‘คิดว่าผู้ชายคนนั้นเป็นทิวซุที่เธอสั่งซั้มูกแล้วทิ้งไปลี! เป็นแค่
กระดาดชำระที่ไม่มีความหมายอะไร...’

เมื่อเดินออกมาจากห้องน้ำหญิงสาวก็เห็นมารีอายืนอยู่ตรง
เคาน์เตอร์พร้อมกับลอรเโนโซแล้ว เมื่อสบสายตากับลอรเโนโซ นตานรี

ก็ทราบว่ ลอเรนโซ่ ‘ไม่มีความหมายอะไร’ กับเธอ หญิงสาวรีบดึงสายตากลับไปที่มารีอาคนเดียวเท่านั้น

“หนูหนักมาพอดีเลย เดี่ยวบ่่าจะต้องออกไปดูบุญที่งานเฟรีย เดอะบรึลแล้ว หนูจะออกไปพร้อมบ่่าใหม่ เดี่ยวแะส่งที่ปาร์เก มาเรีย ลุยซาให้ก่อนจ๊ะ ทางผ่านพอดี”

นตานรีเห็นมารีอาขึ้นอยู่กับลอเรนโซ่ก็เข้าใจว่า ลอเรนโซ่จะไปด้วย เธอจึงรีบตอบไปว่า

“ขอบคุณคะ หนูอยากเดินชมเมืองมากกว่า แล้วก็ที่มีที่อื่นที่อยากแะระหว่างทางด้วย ไม่รบกวนมารีอาจะดีกว่าคะ”

“อ้าวหรือ ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจนะ อย่าลืมนัดตอนสามทุ่มครึ่งของเราจะจ๊ะ”

“ไม่ลืมแน่นอนคะ” หญิงสาวถอนหายใจโล่งอก เมื่อเห็นมารีอา กับลอเรนโซ่เดินออกไปจากที่ตรงนี้ ที่แก้กเข้มแข็งไว้เลยหลุดออกไปทางลมหายใจหมด

“เป็นอะไรไปครับ น้า” ลาซาโรเดินมาพร้อมกับงานเปลี่ใหญ่ใส่อาหารว่างมาสองจาน นตานรีพอจะรู้สึกดี ๆ กับคนน้องอยู่ไม่น้อย เธอเลยตอบกลับไปด้วยสบาย ๆ

“มีใช้นิด ๆ นะคะ แต่คาดว่่าน่าจะใกล้หายแล้ว” สายตาของหญิงสาวมองไปที่งานแล้ววกกลับขึ้นมาหาคนถือ

“ก็ดีแล้วครับที่ใกล้หาย...อ๊ะ อย่าคิดว่าผมกินเองหมดสองจานสิครับ ผมเอามาเผื่อคุณต่างหากละ รองท้องสักนิดเถอะครับ กว่่าจะถึงสามทุ่มครึ่งยังอีกนานเลย ไม่ต้องกลัวอ้วนด้วยนะ เพราะว่าเดี๋ยวคุณก็จะออกไปข้างนอกนี่ครับ เดินย่อยพอดี” ลูกชายคนรองของมารีอา ยกเหตุผลต่าง ๆ นานาขึ้นมาประกอบการตัดสินใจ ขณะเดินกลับไปที่โต๊ะเพื่อวางจานอาหาร จากนั้นเขาก็ถือโอกาสต้นจานหนึ่งซึ่งน้อยกว่างานของเขาเองไปที่ด้านหน้าตานรี

หญิงสาวจับจ้องอาหารว่างอย่างง่าย ๆ ในจาน อันได้แก่ ไข่ดาว ซีส ชนมปัง แซม หมึกทอด และไส้กรอกที่หั่นเป็นชิ้นเล็กๆ พอดีคำ อย่างละชิ้นสองชิ้น แล้วขมวดคิ้วทันควัน เธอเงยหน้าขึ้นมาพูดกับลาซาโร “แหม น่ากินจังเลยนะคะ ฉันเองก็อยากลองชิมอยู่นะ แต่คุณใส่มาเยอะมากเลย ฉันกินไม่หมดแน่นอนคะ น่าเสียดาย”

“ถ้าอย่างนั้นอะไรที่คุณไม่กิน จิ้มใส่จานผมได้เลยครับ เตียวผมจัดการเอง” ลาซาโรรับจัดการปัญหาให้

“ถ้าอย่างนั้นไม่เกรงใจแล้วนะคะ” หญิงสาวยกจานขึ้นมา ตั้งท่าจะเทอาหารใส่จานของลาซาโร แต่มีเสียงริงโตนดังขึ้นชัดเจนหวั่นเสียวก่อน นตานรีเลยรีบวางแล้วหยิบโทรศัพท์มาดริบ

“ยังไม่นอนอีกหรือ ยายเน็ต”

“แหะๆ ดูซีรีส์เพลินไปหน่อย ก็ช่วงวันหยุดนี่นะ ตื่นสายก็ไม่มีปัญหาหรอกจ้ะ เออเนี่ย แล้วทาเกสต์เฮาส์หลังนั้นเจอไหมอะ ไม่เห็นโทร. มารายงานเลย หรือว่าหลงทาง” ได้ยินน้องสาวปรามาส นตานรีก็ค้อนใส่โทรศัพท์แทน

“ฉันไม่ได้หลงทางอะ ก็ว่าจะโทร. ไปบอกอยู่เหมือนกันว่า ฉันได้เจอคุณมารีอาตัวเป็นๆ ด้วยแหละ แต่เพิ่งเจอเมื่อก็เลยไม่ได้โทร. ไปหา นีมันก็โหมงแล้ว สีทุ่มครึ่ง? จะทำทุ่มที่ไทยแล้วใช้ไหมละ ไม่อยากรบกวนเวลานอนแม่เขาอะ”

“กรี๊ด! เจ้หาคุณมารีอาเจอจริงๆ หรือเนี่ย ไม่น่าเชื่อเลย!” ปลายสาย กรีดกร้าดอย่างไม่สำรวมกิริยาแม่แต่น้อย

“อ้อ พี่ว่าจะให้แม่เขาได้เจอหน้ากับคุณมารีอาเสียหน่อย เออ เตียว นัดกันดีกว่า รอสายแป๊บนะ” นตานรีหันมาถามลาซาโร

“ลาซาโรคะ ฉันอยากให้ป้ามารีอาได้คุยกับแม่ฉันผ่านโปรแกรมสไกป์นะคะ จะได้เห็นหน้ากันได้ด้วย แต่ฉันไม่ได้พกแลปทอปมา คงต้องขอยืมทางฝั่งคุณนะคะ ไม่ทราบว่าคุณพอจะรู้กำหนดการของ

มารีอาโหมคะว่าพรุ่งนี้ช่วงเช้าๆ เธอพอจะว่างตอนไหนนะคะ”

“อ้อ พรุ่งนี้หรือครับ...อืม ตอนประมาณสักเก้าโมงแม่ผมจะพอมีเวลาว่างสักชั่วโมงได้นะครับ เตียวผมจัดการเรื่องแลกเปลี่ยนให้เอง” ลาศาโรทบทวนตารางกิจวัตรประจำวันของแม่อยู่เล็กน้อยก่อนจะตอบไปนตานรีพยักหน้าให้พลางนับนิ้วคำนวณเวลาที่ไทยไปด้วย

“โอเค ยายเน็ต พรุ่งนี้ตอนประมาณสักบ่ายสอง เตียวพี่โทร. ไปหาแล้วแกก็เข้าสไปป์ให้แม่เขาได้เห็นหน้าคุณมารีอา โอเคไหม?”

“โอเคเจ้ ว่าแต่...ฮั่นแน่ เสียงผู้ชาย ใครอะ บอกมานะ” น้องสุดท้องของบ้านทำเสียงเจ้าเล่ห์

“คุณลาศาโร ลูกชายคนที่สองของมารีอาอะ” นตานรียื่นคิ้วใส่น้องที่คิดจะแซวเธอ

“อัยยะ มีลูกชายด้วย เสียงทุ้มแบบนี้หล่อแหงๆ เลยใช้ไหมเจ้”

“อ้อ ก็หล่ออยู่นะ”

“โอ๊ยๆ ขอคุยหน่อยได้ปะ ไหนๆ ก็เสียค่าโทร. ทางไกลมาแล้ว ขอคุยกับหนุ่มสเปนตัวเป็นๆ หน่อยเร็ว”

“กล้านะยะหล่อน ชอบทำอะไรบกวนชาวบ้านชาวช่องเขาอะ ถนัดนักเชียว”

“น่า นิดเดียวนะเจ้ อยากคุยกับหนุ่มสเปนมานานละ นะ นะ นะ”

พอน้องสาวอ้อนมา คนเป็นพี่เลยได้แต่ถอนหายใจ แล้วหันไปพูดกับหนุ่มสเปนว่า

“คุณลาศาโรคะ ขอโทษนะคะ คือนาน้องสาวฉัน...เอ่อ อยากคุยด้วยนะคะ แก่ก่อนข้างจะบ๊องนิดนึง เชี่ยวไปหน่อย แต่ไม่มีปัญหาอะไรหรอกคะ”

“เจ้! หนูได้ยินนะ” ปลายสายไว้วายเสียงแหลมประทุ้งคำพูดพี่สาว

ลาซาโรอมยิ้มนิดๆ ก่อนจะรับโทรศัพท์มาจากนตานรี “โอลา... สวัสดีครับ ผมลาซาโรพูดครับ”

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อเน็ทค่ะ เป็นน้องสาวคนเล็กสุดของที่บ้านค่ะ ที่ขอคุยด้วยนี่ก็ไม่มีอะไรหรอกนะคะ คือถ้าเกิดพี่สาวหนูแกบ้างๆ เป้อๆ ลืมโน่นลืมนี่ อย่างไรก็ฝากดูแลพี่หนูหน่อยนะคะ กลัวไปหลงทางที่สเปน แล้วหาทางกลับไม่ได้นะคะ”

ได้ฟังน้องสาวแนะนำตัวและเผาพี่สาวเสียงเฉื่อยเฉื่อยแล้ว ลาซาโรก็หลุดขำออกมา ก่อนตอบว่า “ได้ครับ จะดูแลให้ครับ”

“ขอบคุณมากนะคะ คุณใจดีจัง แค่นี้ล่ะค่ะ เดี่ยวพี่สาวหนูเขาจะค้อนจนตากลับ ขอคุยกับพี่สาวต่อหน่อยค่ะ” พอโทรศัพท์เปลี่ยนกลับมาสู่เจ้าของอีกครั้ง น้องสาวก็รีบพูดต่อทันที

“กรี๊ด! คุณลาซาโรเสียงหล่อมากเลยอะเจ้ ฝากกลับบ้านเป็นของฝากให้หนูได้ไหม”

“พอเลยแก เห็นคนหล่อเป็นไม่ได้ แค่นี้จะได้ไม่เปลือง”

“อ้อ เดี่ยวๆ มีเรื่องมาบอก... อีตานันมาที่บ้านแหละ แต่พ่อเขาบอกปิดไปว่าพี่ไม่อยู่ แต่ไม่ได้บอกนะว่าอยู่ไหน ตานันดูจะขี้ตื่อโง่ไม่รู้นะพี่ ระวังมันตามไปถึงสเปนล่ะ” น้องสาวรีบรายงานปัญหาที่รออยู่ที่เมืองไทย

“อีตานัน” ในตอนนี้ก็มีอยู่แค่คนเดียว ไม่ต้องเอ่ยชื่อต่อ นตานรีก็รู้ว่าหมายถึงใคร ใบหน้าที่กลับมาสดใสกลายเป็นอ่อนนอกอ่อนใจในทันใด

“โอ้ย ถ้าจะอ้อ คงเป็นช่วงกลับไปไทยนั่นแหละ เจตไม่มีทางตามพี่มาสเปนได้หรอก”

“อย่าประมาทเจ้ ถ้ามันตามไปถึงที่โน่นนะ อย่าให้มันเข้าใกล้เลยนะ เดี่ยวจะใจอ่อน” น้องสาวเตือน

“ไม่ใจอ่อนหรอก พี่กินข้าวไม่ได้กินหญ้า แต่เอาเป็นว่าจะระวังแล้วกัน”

“เอ้อ ถ่ายรูปคุณลาซาโรมาให้ดูหน่อยนะ อยากรู้ว่าหล่อจริง
อย่างที่คิดไว้ไหม”

“ได้ยะ เดี่ยวจะถ่ายรูปไปทั้งครอบครัวของมารีอาเลย ดีไหม?”

“ได้อย่างนั้นก็ดีสิคะ มีใครหล่อถ่ายมาให้หมดเลยน้ำ...ถ้าอย่างนั้น
แค่นี้ละนะ บาย”

“บายจ้า”

“เป็นอะไรไปหรือเปล่า ดูเครียดๆ นะครับ” ลาซาโรเอ่ยปากถาม
เพราะเห็นว่าช่วงทำยบพสนทนา นตานรีเปลี่ยนสีหน้าและน้ำเสียงไป
อย่างเห็นได้ชัด

“อ้อ ไม่มีอะไรค่ะ แค่งงสัยว่าใช้จะกลับเท่านั้นแหละค่ะ”

“ถ้าไม่สบาย ผมว่าคุณกินข้าว กินยา แล้วไปนอนพักดีไหมครับ
ถึงห้องที่นี้จะเต็ม แต่ในส่วนที่พักของครอบครัวเรา คุณก็ไปนอนได้
นะครับ” ชายหนุ่มเสนอทางเลือกให้อย่างเอื้ออาทร

“อืม ฉันคิดว่า ฉันกินข้าวกินยาแล้วไปเดินเล่นดีกว่าค่ะ แค่นี้
นิดเดียวเอง เดียวก็หาย”

“สูตรไหนครับเนี่ย กินยาแล้วไปเดินเล่น เดี่ยวเป็นลมเป็นแล้ง
ขึ้นมา น้องสาวคุณจะดูแลผมแย่ อุตส่าห์บอกให้ผมช่วยดูแลคุณด้วย”
ลาซาโรใช้สายตาดำหนิเล็กๆ ที่อีกฝ่ายไม่ห่วงสุขภาพตัวเองเท่าที่ควร
แต่นตานรีก็ไม่ได้แคร์สักนิด

“สูตรเฉพาะสำหรับฉันนี่แหละค่ะ ไม่ต้องห่วงหรอกนะคะ
ลาซาโร”

“ตามใจครับ คุณนี่คือเหมือนกันนะเนี่ย” ลาซาโรส่ายหัวให้ ก่อนจะ
ก้มหน้าก้มตาก็อาหารต่อไป แต่โดนนตานรีทักขึ้นมาเสียก่อน

“ขอจานคุณหน่อยค่ะ ฉันจะตักอาหารคืนให้ค่ะ” เมื่อได้ตามต้องการ
หญิงสาวก็เทอาหารลงบนจานของลาซาโร จานจานของเธอเหลือเพียงแค่
ไม้จิ้มฟันและหมึกทอดชิ้นเล็กๆ อย่างละชิ้นเท่านั้น

“นี่เรียกตัดแบ่งหรือครับ?” ชายหนุ่มร้องท้วง

“ก็ฉันกินแค่นี้ก็คะ” เจ้าตัวเอียงจานโซร์กกองอาหารห่อมหนึ่งให้อีกฝ่ายดู

“ไม่แปลกเลยที่คุณจะตัวเล็กแบบนี้” ได้ยินหนุ่มสเปนป่นมาแบบนี้ เจ้าตัวเล็กก็สายนิ้วชี้ไปมา

“โน โน โน ฉันไม่ใช่คนกินน้อยนะ แต่เพราะฉันเพิ่งกินปาเอยามาคะ ไหนจะน้ำส้ม แล้วตามด้วยโกโก้แก้วนี้อีก ใครจะไปกินติดๆ กันได้คะ... แต่ถ้าคุณกินอาหารพวกนี้หมดนี่ฉันก็ทิ้งนะ”

“นี่มันมือเข้าผมครับ เมื่อวานผมกลับมาที่เซบิยา ก็เลยไปตีหมกับเพื่อนฝูงหนักไปหน่อย”

“อ้าว ปกติคุณอยู่ที่ไหนหรือคะ”

“ผมทำงานอยู่ที่โรงงุ่นในเฮเรส¹² อยู่ทางตอนใต้ของเซบิยาครับ ช่วงมีงานเฟรีย เด อะบิลเนี่ยถือว่าเป็นการรวมตัวของสมาชิกในครอบครัวนะครับ พ่อกับแม่จะอยู่ที่มาดริด ผมอยู่ที่เฮเรส พี่ชายผมนั้นปากว่าอยู่มาดริดก็จริง แต่ไม่ค่อยนาน เดียวก็ไปโน่นมานี่ ไม่เคยอยู่ติดที่สักที ส่วนน้องชายก็ไปทำงานอยู่บาร์เซโลนา ก็มีแต่ช่วงนี้ละที่พวกเราจะกลับมาเซบิยานะครับ ว่าแต่คุณจะไปอยู่สเปนอีกกี่วันครับเนี่ย แม่ขอให้ผมเป็นอัครินปกป้องคุณและนำทางระหว่างอยู่ที่สเปนนะ” หลังจากพูดยาวๆ แล้ว ลาซาโรก็หยิบแก้วน้ำขึ้นมาดื่ม

“อัครินหรือคะ? บ้านคุณนี่ชอบเทพนิยายเจ้าหญิงเจ้าชายอะไร ทำนองนี้มากไปหรือเปล่าคะ” นตานรีสะดุด เพราะจิตประหวัดไปถึงคำว่า ‘ปรินเซซา’ และ ‘ราชา’ เมื่อคืนที่ผ่านมา

“แห่ม ก็ไม่ถึงขนาดชอบมากหรอกครับ แต่สเปนเป็นดินแดน

¹² เฮเรส เด ลา ฟรอนเตรา (Jerez de la Frontera) อยู่ทางตอนใต้ของเซบิยา เป็นส่วนหนึ่งของแคว้นอันดาลูเซีย

ที่มีประวัติอันยาวนาน มีปราสาทมากมาย มันเริ่มจากที่พ่อเราชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับสงครามครูเสดนั่นะครับ ผมและพี่น้องรวมไปถึงแม่เลยติดมาก อีกอย่างตอนเด็กๆ นี่ผมฝันอยากเป็นอัศวินนะครับ ได้ต่อสู้พาดฟัน ใช้ดาบปกป้องโลงงาม และตอนจบได้เจ้าหญิงเป็นภรรยา” ลาสซาโรอธิบายไปพลางนึกสงสัยตงตงๆ สงสัยว่าทำไมในตำนานถึงใช้คำว่า ‘บ้าน’ แต่พอนึกอีกทีเธอคงจะหมายถึงมารดาเขาที่ใช้คำว่าอัศวินละมัง

“หือ โรแมนติกจังเลยอะ”

หนุ่มเฝ้าเรือนชวนคุยบ้าง

“ตอนเด็กๆ คุณนี่ไม่มีความฝันอะไรแบบนี้บ้างหรือครับ”

“ฉันหรืออะ ยิ่งกว่าคุณอีกนะ ไม่รู้คุณจะได้ดูละครจีนไหม คือฉันฝันอยากเป็นนางรำในราชสำนักจีนโบราณอะ เคยเอาผ้าห่มมาพันตัวแล้วก็หมุนๆ เต้นไปเรื่อยตามประสาเด็กนะอะ” นดาตรียิ้มกว้างออกมาเมื่อนึกถึงอดีตที่ทำอะไรบ๊องๆ ออกไป แถมเธอยังแสดงท่าทางประกอบคำพูดอีกด้วย ลาสซาโรเลยหัวเราะขึ้นมาแล้วบอกว่า

“ผมเคยดูหนังจีน 2 เรื่องที่ใส่ชุดโบราณเมื่อนานมาแล้ว เรื่องแรกเป็นเรื่องที่ได้รางวัลออสการ์นะครับ”

“ใช่เรื่อง *Crouching Tiger, Hidden Dragon* หรือเปล่าอะ แหม นี่เป็นเรื่องโปรดของฉันเหมือนกันนะ แล้วเรื่องที่สองที่คุณได้ดูล่ะอะ”

“เรื่องที่สอง ชื่อง่ายมากเลยครับชื่อ *Hero* แล้วชุดจีนที่คุณอยากใส่เป็นแบบเรื่องไหนล่ะครับ”

“คล้ายชุดของเรื่อง *Hero* อะ ต้องยาวๆ พลิ้วๆ แบบนั้นลึะคะ ฉันถึงต้องเอาผ้าห่มมาพันตัว”

พอนึกตามแล้วลาสซาโรก็หัวเราะออกมา

“ฮะๆ คุณนี่ตอนเด็กๆ นี่ต้องน่ารักมากๆ แน่เลย”

“ตอนนั้นก็ยังไม่น่ารักอยู่นะคะ ลาสซาโร” เธอท้วง ก่อนจะจิ้มหมึกทอด

เข้าปากเคี้ยว

“คุณนี่อารมณ์ดีจริงๆ เลยนะ มีน้ำหนักผมถึงขอบคุณมาก เอ้า แล้วนี่คุณจะอยู่สเปนกี่วันครับ”

“ฉันมีเวลาอยู่สเปนทั้งหมดถึงแค่วันจันทร์เองค่ะ แถมกำหนดเรียบร้อยแล้วด้วยว่าจะไปไหน และคงจะอยู่เซบิยาถึงวันพรุ่งนี้เท่านั้น ถ้าจะเป็นอัศวินละก็ คุณก็เป็นได้ตั้งแต่ตอนนี้ถึงวันพรุ่งนี้เท่านั้นละค่ะ” หญิงสาวต้องการคนอยู่คั่นกลางระหว่างเธอกับลอเรนโซพอดิ ถึงไม่ได้ อยากให้ลูกชายของมารีอาเป็นโกดีให้ แต่คงจะปฏิเสธได้ยาก

“น่าเสียดายจริงๆ ที่คุณอยู่ที่นี้ได้ไม่นาน ไม่อย่างนั้นละก็หลังจากเที่ยวงานเฟเรีย เด อะบริลแล้ว ผมจะพาคุณไปเที่ยวไร่องุ่น ซิมเหล่า เซอร์รี จากนั้นก็ไปต่อที่งานเฟเรีย เด กาบาโย¹³ แม่ผมต้องอยากอยู่กับคุณให้นานกว่าวันสองวันนี้แน่ๆ”

“น่าเสียดายจริงๆ ด้วย แต่ฉันคิดว่าเราคงได้พบกันใหม่แน่นอนค่ะ ฉันจะพยายามเก็บเงินแล้วพาครอบครัวมาเที่ยวสเปนสักครั้ง ไว้ถึงตอนนั้นจะได้ไปถล่มไร่องุ่นของคุณ คุณต้องเป็นโกดีพาฉันกับครอบครัวเที่ยวด้วยนะ”

“ด้วยความยินดีเลยครับ”

หลังจากกินอาหารว่างรองท้องเสร็จแล้ว ชายหนุ่มก็ไปหยิบยาแก้ไอพร้อมกับน้ำเปล่ามายื่นให้

“แล้วตั้งใจจะไปเที่ยวที่ไหนในเซบิยาบ้างครับ”

“ก็คงเดินไปเรื่อยๆ ละค่ะ จากปาร์เก มาเรีย ลุยซา ก็คงจะไปทีปลาซา เด เอสปันญา จากนั้นก็คงเดินเลียบริมฝั่งแม่น้ำกवादัลกีบีร์ ก็จะเดินถ่ายรูปไปเรื่อยๆ นะค่ะ เมื่อยก็พักเพราะว่าโปรแกรมหลักๆ อย่าง

¹³ เฟเรีย เด กาบาโย (งานแสดงม้า) เทศกาลประจำปีจัดขึ้นตอนต้นเดือนพฤษภาคม หลังงานเฟเรีย เด อะบริล

มหาวิหารเซบิยาหรือพระราชวังอัลกาซาร์ก็ไปมาหมดแล้วค่ะ”

“แล้วไปสนามสู้วัวกระทิงมาหรือยังครับ”

หญิงสาวยิ้มแหย “ดูแต่ข้างนอกไปเรียบบร้อยแล้วละ ไม่อยากเข้าไปดูเขาแข่งกันหรอกค่ะ”

“ปกติไม่ได้มีแข่งสู้วัวทุกวันหรอกครับ มีแค่ทุกวันอาทิตย์เท่านั้น แต่พรุ่งนี้ก็เข้าหน้าเทศกาลแล้ว ก็เลยจะมีการจัดแข่งทุกวัน ถ้าคุณไม่กล้าดูที่นั่นเขาก็มีพิพิธภัณฑ์ให้เข้าไปเยี่ยมชมด้วยนะครับ พูดแบบนี้ผมคงไม่ได้พาคุณไปดูมาทาดอร์¹⁴ สู้กับวัวกระทิงแน่ๆ เลยสิเนี่ย อ๊ะ! ลืมไปวันอาทิตย์คุณก็ไม่อยู่ที่เซบิยาแล้วนี่นา”

“ถึงวันอาทิตย์อยู่ ฉันก็คงไม่ไปดูหรอกค่ะ ฉันกลัวเลือดนะ เห็นกระทิงจะขวิดคนแล้วมันเสียใจได้ อีกร่างสงสารวัวด้วยค่ะ เกรงว่าก่อนการสู้วัวจะจบ ฉันจะหัวใจวายตายอยู่ตรงสนามนั้นก่อนนะสิคะ มันจะเป็นภาระคุณเปล่าๆ” นตานรีส่ายหน้าพร้อมกับเอามือทาบอก

ลาซารโเห็นแย้งและพึมพำเบาๆ “...มีคนอยากมารับคุณเป็นภาระแห่งๆ”

“หือ ว้ออะไรนะคะ”

“อ้อ ไม่เป็นภาระอะไรหรอกครับ” ลาซารโทำเป็นกลบเกลื่อนพอหญิงสาวกินยาเรียบบร้อยแล้ว เขาก็เอ่ยขึ้นมา

“จริงๆ ผมต้องไปเป็นเพื่อนคุณ แต่ไหนๆ ผมถูกอำนาจมืดแทรกแซงครับ...” เขาชี้นิ้วโป้งไปทางด้านหลังตัวเอง

อำนาจมืดยื่นแพ้อธิพลอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล...ตามคำบอกเล่า

“เกิดผมขัดคำสั่งเขา เดี่ยวผมจะโดนเจียนเอา” ลาซารโทำหน้าที่สยงพลางลากนิ้วชี้ปาดคอตัวเองแล้วพูดต่อ

“ผมไม่รู้ว่าคุณมีเรื่องอะไรกับพี่ชายผมหรือเปล่า แต่ผู้ชายแบบนี้

¹⁴ มาทาดอร์ (Matador) คือนักสู้วัวกระทิง

ยิ่งหนีเขาจะยิ่งได้ใจนะครับ...แล้วก็นี่เบอร์โทร. ผม โทร. หาได้ตลอด 24 ชั่วโมง ยินดีบริการสำหรับเพื่อนใหม่ครับ” ลาซาโรแจกนามบัตรของตัวเอง ตบไหล่หลานตานรีเบาๆ เป็นการให้กำลังใจแล้วเดินจากไป ทิ้งให้เธอเผชิญหน้ากับราชาหนุ่มผู้มีดวงตาสลุกโซนอยู่ราวกับเปลวไฟของปีศาจไม่มีผิด

“ไหนว่าคุณจะเป็นอัศวินของฉันไงคะ” นตานรีตะโกนถาม รู้สึกเหมือนถูกเพื่อนหักหลัง ชายเธอให้แก่ศัตรูไม่มีผิด ลาซาโรหัวเราะพลางตอบมาอย่างไม่เหลียวหลังว่า

“คำสั่งของราชา อัศวินขัดไม่ได้ครับ”

สิ่งแรกที่หญิงสาวคิดก็คือ...หนี!

แล้วเธอก็ต้องหน้าสลดลงทันที เพราะผู้ชายที่เป็นอำนาจมืดนั้นเดินตรงมาหาเธอแล้ว นตานรีรู้ตัวเองดีว่าถึงวิ่งหนีไปก็คงหนีไม่รอด เธอไม่ได้มีทักษะทางด้านกีฬาที่ดีพอจะวิ่งหนียาวๆ นั้นไปได้ ทางออกมีแค่ทางเดียว และเขาปิดทางถอยของเธอหมดแล้ว

“ผมคิดว่าเรามีเรื่องที่ต้องคุยกันยาวเลยนะครับ นานาสิ”

“ฉันไม่ได้ชื่อนานาสิ” หญิงสาวแ้มริมฝีปาก ทำหน้าไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด แต่ลอเรนโซ่ไม่สนท่าทีของเธอเลยสักนิด เขาพูดต่อโดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนว่า

“คุณต้องการคุยกันตรงนี้ใช่ไหม?” พออีกฝ่ายแน่นำขึ้นมา นตานรีก็มีนั่งอยู่ชั่วคราว ก่อนที่ทางตาจะเห็นเด็กหนุ่มที่เฝ้าอยู่ที่เคาน์เตอร์ชะเง้อชะเง้อชอบกล เธอจึงถึงบางอ้อขึ้นมาทันที

“เปลี่ยนที่คุยกันดีกว่าค่ะ” หญิงสาวกัดฟันตอบไปอย่างจำยอม นั่นเพราะเธอไม่อยากจะคุยกับเขาเลยสักนิด

‘อา...ขอยาแก้ไข้เพิ่มอีกเม็ดดีไหมนะ’

พอเดินออกมาจากเกสต์เฮาส์แล้ว นตานรีที่หน้าบอญญาไม่รับก็หันกลับมาหาลอเรนโซ่ เธอยกมือกอดอกจ้องหน้าเขาแล้วกล่าวด้วย

น้ำเสียงรำคาญใจ

“จะไปคุยกันที่ไหนล่ะ ว่าแต่...เรามีเรื่องอะไรต้องคุยกันอีกอย่างนั้นหรือ”

“ทำไมต้องทำหน้ามึนแบบนั้นล่ะคุณ ไม่เต็มใจจะเดินเล่นกับผมขนาดนี้เชียวหรือ?” ราชาเผด็จการไม่เข้าใจว่าทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงได้หงุดหงิดนัก คนที่ควรหงุดหงิดมันน่าจะเป็นเขาต่างหากล่ะ เป็นเรื่องผิดปกติที่เขาตื่นมาแล้วจะไม่เจอคนข้างกายและยิ่งผิดปกติที่สุดคือเธอโผล่มาอยู่กับแม่ของเขานี้แหละ

“ฉันอยากเดินเล่นคนเดียวมากกว่า ไม่อยากרבภวนคุณสักเท่าไร” ขาเรียวก้าวถอยหนีเมื่อลอเรนโซ่เข้ามาใกล้ ชายหนุ่มเห็นแปลก จึงเดินเข้าไปใกล้อีกก้าว นทานรีก็รีบถอยหลังอีกก้าวอย่างจงใจจะรักษาระยะห่าง คิ้วหนายิ่งขมวดอย่างไม่ชอบใจที่หญิงสาวทำเหมือนไม่อยากจะอยู่ใกล้ชิดกับเขา

‘ทีเมื่อวานละก็...’

“คุณรังเกียจผม?” ลอเรนโซ่เอ่ยคำถามที่เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่า จะมีผู้หญิงคนไหนรังเกียจเขาได้ลง

“เปล่า ฉันแค่ไม่อยากให้คุณเสียสละเวลาอันมีค่าก็เท่านั้นเอง...” เธอว่า ก่อนจะถอยหลังอีกรอบ แต่คราวนี้ด้านหลังของเธอเป็นมุมตึกที่กำลังจะออกถนนและบังเอิญมีคนเดินสวนเข้าชอยมาพอดี ลอเรนโซ่เลยดึงแขนนทานรีเอาไว้ก่อนที่เธอจะชนเข้ากับชายร่างสูงคนหนึ่ง นทานรีถึงได้รู้ว่าตนเกือบชนคนอื่นเข้าแล้ว จึงละล้าละลักขอโทษอีกฝ่ายซึ่งเดินผ่านไปอย่างไม่คิดจะใส่ใจ เพราะนทานรีลืมนระวางตัวทำให้ลอเรนโซ่ได้จังหวะเข้ามาใกล้และยกมือข้างหนึ่งเท่ากับผนังไว้ กักขังเธอไว้ด้วยเรือนร่างบุรุษเพศอันสมบูรณ์แบบและกระซอกใจสาว เมื่อใบหน้าหล่อเหลาคมคายนั่นยิ้มหา หญิงสาวก็ผงะไปด้านหลังจนทำให้ศีรษะกระแทกกับผนังปูน ยังดีที่ระยะห่างและแรงกระแทกไม่มากนัก แต่เธอ

ก็เจ็บอยู่ดี จนยกมือมากุมศีรษะเอาไว้

“โอ๊ย!” ความเจ็บที่โกลัซติดเพชรตรงข้ามหายไปกลายเป็นความโกรธที่เขาไม่เตือนว่าเธอจะกระแทกกับผนังตึก

“นี่คุณ! ถอยไปไกลๆ ฉันเลยได้ไหม”

คนหล่อยิ้มยั่วนกวนประสาท เขานึกสะใจหน่อยๆ ด้วยซ้ำก่อนจะเปิดฉากสอบสวนด้วยน้ำเสียงคาดโทษราวกับอีกฝ่ายเป็นผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์

“ตอบผมมาก่อน คุณหนีผมทำไม?...จอมโกหก”

“โกหกอะไร? ฉันไปโกหกอะไรคุณ” หญิงสาวขึ้นเสียงแว๊ดใส่ชายหนุ่มบ้าง วงหน้าขาวแดงกำ นัยน์ตาวาวโรจน์ด้วยความโกรธเคืองสะสม

แต่สำหรับลอเรนโซแล้ว นตานรีในยามโกรธเคืองช่างไม่น่ากลัวเอาเสียเลยจนเขาเปลอพูดออกมาว่า

“กาตีโต¹⁵”

“ฉันบอกให้ถอยไปห่างๆ คุณได้ยินไหม หรือว่าหูหนวก!” เจ้าหล่อนถลึงตาใส่ ตระเตรียมทางเล็บสู้คนตัวใหญ่กว่า

“ผมไม่อยากถอย มีอะไรไหม? ถ้าคุณอยากให้ผมถอยให้ก็ลองหาวิธีดูสิ” ได้ยินชายหนุ่มเอ่ยยั่ว โทสะของเธอก็ยิ่งพุ่งปรืดติดเพดาน ส่วนลอเรนโซกลับไม่สนอารมณ์ของนตานรีเอาเสียเลย เขากลับเห็นว่าใบหน้าของหญิงสาวยามนี้ช่างน่ารัก จนเขาชักอยากเหยยให้เธอโกรธหนักกว่าเดิมขึ้นมาตึงตังๆ ชายหนุ่มสังเกตเห็นว่ามีเส้นผมติดแก้มเนียนสีระเรื่อสวยของเธออยู่ มือเขาก็ขยับไปโดยอัตโนมัติหมายจะหยิบเอาเส้นผมออกให้ แต่ก็ได้คนสาวเจ้าปัดมือทิ้งเสียก่อน

เฟียะ!

¹⁵ กาตีโต (Gatito) คือ ลูกแมว

“อย่ามาแตะต้องตัวฉันนะ!” หญิงสาวขู่ฟ่อ น้ำเสียงเครียดจัด

“ได้! โอเค คุณไม่อยากให้ผมแตะ ผมก็จะไม่แตะ” แม้จะไม่พอใจอย่างมากกับการตอบโต้อันรุนแรงเกินกว่าเหตุ แต่ลอเรนโซ่ก็สงัดใจให้ได้อย่างใจเย็น เขาเอาสองมือออกแล้วถอยห่างเล็กน้อย แต่ไม่วายทั้งระมัดระวังคำพูดไว้ว่า

“แต่...ดูเหมือนเมื่อคืนคุณชอบสัมผัสของผมจะตาย ไม่อย่างนั้นวันนี้คุณจะมาหาผมถึงที่หรือ” นตานรีรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงบีบดังกลบหู เธอตะเบ็งเสียงโต้ทันควัน

“สู้ไว้เสียด้วย! ฉันมาหาแม่ของคุณ ไม่ได้มาหาคุณ อย่ามาบ้าหน้อยเลย คนหลงตัวเอง” ใบหน้าของนตานรีแดงก่ำจนลามไปถึงลำคอเพราะความอับอายในคำพูดของลอเรนโซ่ผสมกับความโกรธจัด เธอกัดริมฝีปากสองมือกำแน่นจนเล็บจิกเนื้อ นึกอยากหาอะไรมาฟาดผู้ชายตรงหน้าให้หายไปจากตรงนี้เสียที

คนหลงตัวเองเล็กคิ้วก่อนที่มุมปากจะโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มกวนประสาทอีกครั้ง

“ยอมรับเถอะนะ ไม่มีใครทำให้อารมณ์คุณเตลิดโลดแล่นได้เท่าผมอีกแล้ว ถ้าแค้นมาหาฉันเพราะคิดถึง ผมไม่ว่าอะไรหรอก” เจ้าตัวยกไหล่ลนิดๆ ประกอบคำพูดว่าไม่ถือสา

“ไม่จริง!” เธอเถียงคอบเป็นเอ็น แต่นั่นเป็นโอกาสให้ลอเรนโซ่จู่โจมซ้ำ นัยน์ตาสีเขียวเข้มเปล่งประกายเจ้าเล่ห์ออกมา

“ถ้าไม่เชื่อ ลองให้ผมจับคุณดูไหม ปรีนเซซา” ลอเรนโซ่ไม่พูดเปล่า ยังโน้มตัวลงมาอีกด้วย แต่นตานรีเบี่ยงหน้าหลบออกมาเสียก่อน ทั้งที่หัวใจเต้นตึกตักกับกลิ่นอายและความร้อนผ่าวจากเรือนกายของชายหนุ่มที่เหมือนเปลวไฟที่พร้อมจะแผดเผาให้เธอมอดไหม้ได้ทุกเมื่อ

“อย่าหลบเลยนะ ปรีนเซซา คุณไม่รู้จักตัวเองหรือไง?” ลอเรนโซ่จ้องใจยั่วยั่วต่อ

“ทำไมฉันจะไม่รู้จักตัวเอง ฉันรู้ดีที่สุดว่าตัวเองต้องการอะไร ตอนนี้ฉันอยากให้เราเป็นแค่คนรู้จักกันเท่านั้น ลอเรนโซ คุณจะเห็นฉันเป็นแค่คนที่เดินผ่านไปมาก็ได้ จะเห็นเป็นหัวหลักหัวตอไปเลยยิ่งดี แต่ขอร้องละ ได้โปรดอย่าเอาเรื่องเมื่อคืนมาพูดกับฉันอีก” นตานรีเอ่ยอย่างร้อนรน เธอจำใจต้องขอร้องอีกฝ่าย

“คุณทำเหมือนผมเป็นคนร้ายที่อยากจะทำแบล็กเมลล์คุณอย่างนั้นแหละ...โอเค ผมไม่พูดหรือรื้อฟื้นเรื่องเมื่อคืนก็ได้ เพียงแต่คุณโกหกแม่ผมทำไมว่าคุณแต่งงานแล้ว หรือว่า...คุณโกหกผมว่าคุณโสด แต่จริงๆ แต่งงานแล้ว แต่สามีไม่ทำการบ้าน เลยต้องมามีครั้งแรกกับผมที่นี่” พอเกิดห่มันใส่เขาจึงพูดเสียดสีเข้าไปให้

แม้ลอเรนโซจะไม่ชอบที่นตานรีทำเหมือนเรื่องเมื่อคืนเป็นเรื่องที่เปิดเผยไม่ได้ แต่เขาก็ไม่เห็นว่าการขอร้องของหญิงสาวจะเป็นเรื่องที่เสียหายกับเขาตรงไหน เขามิมีปัญหาตรงจุดนั้น แต่เขาเข้าใจอีกเรื่องต่างหาก

“ลอเรนโซ!” อารมณ์ที่กำลังจะสงบแล้วพุ่งปรี่ขึ้นมาอีก

“ผมไม่ได้หุหนวกนะ คุณจะเสียงดังไปทำไม” เจ้าตัวทำหน้าที่

“ฉันจะแต่งงานหรือไม่ได้แต่งงานมันก็เรื่องของฉัน คุณไม่เกี่ยวข้องด้วยเสียหน่อย” ตอนนี้หญิงสาวเพิ่งเข้าใจคำว่าโกรธจนตัวสั่นระริก เดินเป็นเจ้าเข้านั้นมันเป็นอย่างไร

“ผมไม่ชอบคนโกหก ไม่ชอบถูกหลอก เมื่อวานคุณบอกว่าตัวเองโสด แต่มาวันนี้คุณบอกแม่ผมว่าแต่งงานแล้ว ตกลงว่ามันอย่างไรกันแน่ ฮือ ปรินเซซา” ลอเรนโซเน้นเสียงหนัก ไม่มีใครกล้าลูบคมเขามาขนาดนี้แล้ว และถ้าผู้หญิงคนนี้หลอกเขาละก็...เธอจะต้องได้รับผลตอบแทนอย่างสาสมแน่

นตานรีนั่งคิดเพื่อใคร่ครวญที่จะตอบคำถามอีกฝ่ายใหม่ เธอไม่อยากจะยอมรับว่าโกหก เลยเปลี่ยนท่าที่ตัวเอง ไม่อยากหนีอย่างที่ลาซาโร

เตือนไว้

“คุณจะอยากรู้ไปทำไม ปล่อยให้ผ่านไปไม่ได้หรือไง เราเป็นแค่คนรู้จักกันเท่านั้น แต่คนที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป คุณไม่เข้าใจความสัมพันธ์แบบนี้หรือ หรือว่าคุณแคร์? อย่าบอกนะว่าฉันเป็นผู้หญิงหนึ่งในร้อยคนที่นอนกับคุณในรอบปีนี้แล้วคุณเกิดแคร์ขึ้นมาล่ะ”

ลอเรนโซ่เริ่มจะรับรู้ได้ว่านตานรีเก่งเรื่องยั่วโมโหเขาเหมือนกัน ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนที่เขาอนด้วยแล้ว อีกวันต่อมาจะมาพ่นไฟใส่เขาหรือทำให้เส้นความอดทนของเขาขาดลง นตานรีทำเซอร์ไพรส์ใส่เขา ตั้งแต่เรื่องที่เธอขังเวอร์จิน แล้วยังเรื่องที่ทำเขาตื่นมา ก็ไม่พบเธออยู่บนเตียง พอกลับมาบ้านยังมาเจอเธอนั่งอยู่กับแม่ตัวเอง มีหน้าซ้ำเธอยังทำทำรังเกียจเขา และตั้งแง่ราวกับเขาเป็นเชื้อโรคร้าย

“อย่าได้ใจไปนัก ปรินเซซา ที่ผมมีปัญหานั้นเป็นเพราะผมไม่เคยเป็นชู้กับเมียชาวบ้านและไม่อยากเป็นด้วย” เขาอธิบายให้เธอฟังอย่างพยายามควบคุมอารมณ์ตัวเองให้เป็นปกติ แม้ลอเรนโซ่จะรู้สึกว้ากกับผู้หญิงคนนี้พฤติกรรมของเขาออกจะประหลาดไปบ้าง ทั้งๆ ที่เขาไม่เคยยอมตามใจใครมาก่อน...แต่ชายหนุ่มก็บอกตัวเองได้ว่า “นั่นเป็นเพราะว่าเธอกล้าหลอกหลวงเขาต่างหากล่ะ”

“ฉันแค่กำลังจะแต่งงาน จะช้าหรือเร็วฉันก็ต้องแต่งงานอยู่ดี ดังนั้นบอกไปว่าแต่งงานแล้วก็ไม่เสียหายอะไรนี่” นตานรีแก้ตัวน้ำขุ่นๆ

ลอเรนโซ่เลยเหินแสมอีกฝ่ายเข้าไปให้

“อ้อ คุณจะนอกใจแฟนเลยมาหาประสบการณ์บนเตียงกับหนุ่มต่างแดนอย่างผมหรือนี่”

“หยุดพูดเรื่องแบบนี้ในที่สาธารณะที่ได้ไหม” หญิงสาวรับไม่ได้กับคำดูแคลนของเขา

“สาธารณะ? แปลว่าคุณเรื่องนี้ในห้องสองต่อสองได้อย่างนั้นสิ” ชายหนุ่มไม่หยุดทวนโมโห

“ไม่คุย! ฉันไม่คุยกับคุณแล้ว คุณช่วยไปให้พ้นๆ หน้าฉันทีเถอะ”
 นตานารีไล่อย่างหมดความอดทน

“ไม่ได้! แม่ผมให้ลาซาโรคูแลคุณ ลาซาโรส่งคุณให้อยู่ในความดูแล
 ของผมแล้ว ฉะนั้นคุณไปไหน ผมก็ต้องไปด้วย” ลอเรนโซยืนกราน
 หนักแน่น แต่เขาพูดตกหล่นไป ลาซาโรไม่ได้ตั้งใจส่งนตานารีให้ลอเรนโซ
 แต่เขาโดนพี่ชายบังคับให้ส่งนตานารีให้ต่างหากละ

“ฉันไม่ใช่เด็กนะ ถึงต้องมีผู้ปกครองเดินตามนะ” นตานารีคิดว่า
 ตัวเองเหลืออดแล้ว

“อา...เรื่องนี้ผมรู้ว่าคุณไม่เด็กแล้ว” สายตาของลอเรนโซเลื่อนลงต่ำ
 อย่างจงใจยั่วโมโห

“นี่คุณ! อย่ามาหยาบคายกับฉันนะ”

หนุ่มสเปนลอยหน้าลอยตาพูด “ผมไปหยาบคายอะไรกับคุณกันเล่า
 ไหนว่ามาลั๊กคำซิ”

นตานารีเห็นอัยจะเถียง เธอเพิ่งรู้ขึ้นมาอีกอย่างว่า เธอไม่มีวันเถียง
 ผู้ชายคนไหนซะ

“ฉันจะไปคนเดียว คุณจะไปไหนก็ไป ไม่ต้องห่วงว่าจะบอกพร่อง
 ต่อหน้าที่ ถ้ามารีอาถาม ฉันจะบอกเองว่าคุณดูแลฉันดีมาก ตอนสามทุ่ม
 ฉันจะกลับมาที่นี้เอง” หญิงสาวลั้งก่อนจะสาวเท้ายาวๆ เดินออกไปจาก
 ซอยนี้ เธอไม่เชื่อว่าลอเรนโซจะตามเธอไปได้ตลอด...

